

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Nytaarsgave for Damer

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1797

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

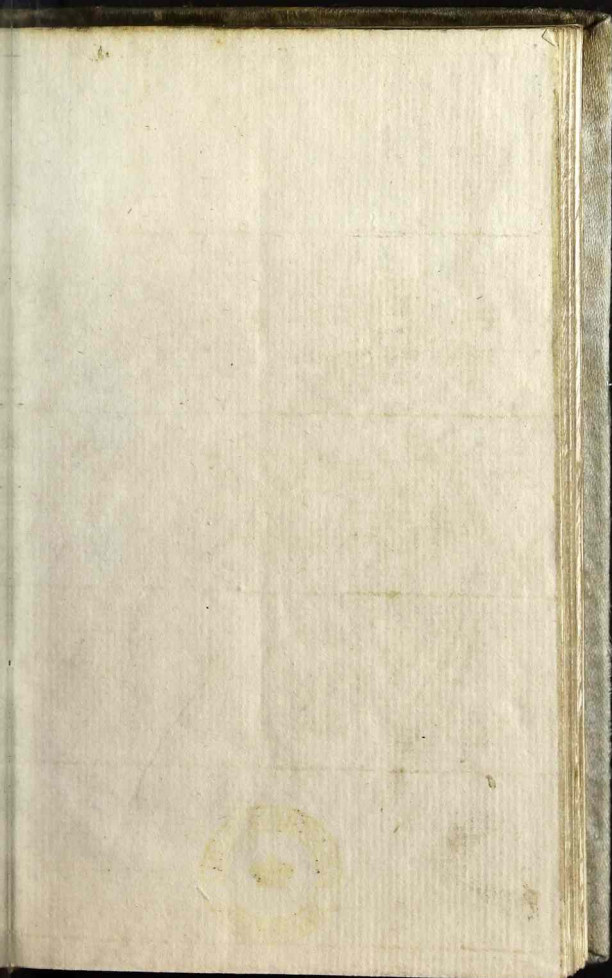
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00290 2

+ REX

DA. Bot

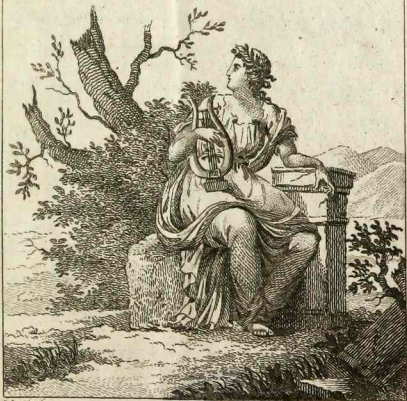
+ REX

NYTAARS GAVE

FOR

DAMER

1797.

Paa S. Poullsens Forlag. A. Flint sc.

Magnalds Qvide.

Helt Magnald drager paa Korbtoget hen,
For hellige Land at vinde.

Med Kors paa Brystet forlod han Ben,
Og unge og favre Qvide.

Tunge blev hans Hjerte ved taust Farvel,

Han drog fra huuslige stille Held,

Og Taarerne randt paa Kinden.

Saa mangen Taare nu randt i Lou

Fra Vennevindens brune Dje.

Al hendes Trost var den elskte Son,

Som lignede Faderen noje.

"End," rert hun bad, "o bevar min Mand!
 Besknt hans Fjed i det fjerne Land,
 Og bring mig ham snart tilbage!"

Saa svandt en Sommer og Hest i Graad;
 Men Tid jo kan læge Hjerter,
 Ven Edwin pønser, at raade Dod
 Paa favre Galvins 3 Emerter.
 Smild forsk han detet den bittere Sorg,
 Dernæst hver Dag i Galvins Borg
 Med Hias han forkorter Tiden.

End Taaren rinde i Pendom vil,
 Men oftest paa eensom Pude.
 Galvins Hjerne, ej fjeldne, Smil
 Alt Dagfjer af Fryd bebude.
 Ved Edvins Komme sandt Hjertet Trost;
 Og Edwin saae det med Fryd og Lust,
 Ej har han forjemt at komme.

Der gik en Tid, og Galvina fandt
 Sig bedre ved Edvins Side.

Han kyste Taarerne bort, som randt
 End stundom i Barm den hvide.

En Frihed loffer den anden frem.

O Kvinder, vaersom den første hem!

De andre den snarlig følge!

Fræk Edvin løser tit mange et Baand,

Der følger Galvinas Dinde.

Med kjerlig standset men yndet Haand

Han fræk bliver ved at synde.

Først veeg Blufærdigheds skjonne Dyd.

Nu Dydens Røst blev en sagte Lyd,

For svag imod Ungdoms Sandser.

Galvina sidder i Maanelys,

Omslunget af Edvins Hænder;

Og under hede og lange Kys

Lil Bellyst hun heftig brænder.

De snart beruses af Ungdoms Sands;
 Da falmed' Trostabs og Venstabs Raads,
 Mens Maanen gik bort bag Ekser.

En piint Sambittigheds bitter Nag
 Maa sukkes i Vekstis Flammer.
 Dit Edvin hilser nu spæde Dag
 Uklædt i Galvina's Kammer.
 Og vager sundom dem Angers Rost,
 Da hastig trykke de Bryst mod Bryst,
 Og dnyffe dens Rost i Nusen.

O, tit Galvina i Edvins Arm
 Af ængstlige Dremme vakked.
 Og Edvin tit ved Galvina's Varm
 Af ahnende Qual forskrækked.
 Med dulgt, men inderlig, Sorg de see
 Hinandens Qualer, og tvungne see.
 Gud naade for sig en Latter!

Fortvivlet seer hun paa elste Son,
 Der græder, naar Moder sukker.
 Hun vil anraabe sin Gud i Bøn,
 Men Kummeren Munden lukker.
 Og han, for Gud og for Alting ræd,
 Sin egen Skygge forkræffes ved,
 Og kræffes, naar Lovet rasler.

Saa spandt de Dage i Synd og Sorg
 Og aldrig er Synden rolig.
 Hver Dag, hver Nat var Galvina's Borg
 Saa Kummer's, saa Vælsk's Bolig.
 I Vælsk's Bæger de søge Trost,
 Og glemme alt ved hinandens Dyrst,
 For atter til Skrak at vaagne.

I Kamp mod Tyrker er Magnald død,
 Saa mælder det snelle Døgte.
 Det Budskab glad for Galvina lod,
 Og Sorger og Kummer flygte.

G. "Dig Edvin giver jeg Trokabs Haand;
 For Altret knytte vi helligt Baand,
 Og Gud da vor Synd forlader."

E. "O ja, Galvina, min Sjel er fro!
 Nu Gud os vor Synd forlader.

Dig, Elfte, giver jeg Haand og Tro,
 Din Sou mig skal kalde Fader."

G. E. "Med Dyd vor Synd vi skal sette ud.
 Hver Dag, hver Nat vi skal bede Gud
 Om No for vor Ragnalds Ekkygge."

I troffet Barm de nu Glæden fandt,
 I Glæden dog Taarer rinde.

Og selv blandt kjerlige Kys de vandt
 Saa sage ved Ragnalds Minde.

Alt over Landet gik Budskab ud:
 Helt Ragnalds Enke er Edvins Brud.

Lil Waar skal det Bryllup stande.

De Hrøer tænke paa Bryllupsstads,
 De Mænd paa den Wiin, der banker.
 De Hrøer tænke paa Hørligt Glas;
 Til Dandsen alt Hjertet banker.
 Bort Edvin kyste Galvinas Sorg.
 Hver Nat han sov i sin Elstes Borg,
 Og vaagned' i hendes Arme.

Mod Vaar en Aften i Maanedens,
 En Nattergal sang i Lunden;
 De sad og vefede hede Ryg,
 Men vaktes ved Bjes af Hunden.
 Der staaer en Ganger ved Borgens Port.
 Forfærdet Edvin sig skynder bort;
 Ham ahner ej godt om Hjertet.

Nu nærmeds Gangerens snelle Fod.
 Galvinas Læbe ej smiler.
 Ved Slottets Dør den nu stille stod,
 En Ridder mod Derren iler.

Et Niblik — og Galvina's Barm
 Omfængtes tet af Helt Ragnalds Arm;
 Af Glæde hans Taarer rinde.

N. "Nu Gud ske Tak for din Naade stor!
 Nu har jeg alt glemt min Dvide,
 Som i det Fjerne i fire Aar
 Med Længsel jeg maatte lide.

Det vorder glemt ved Galvina's Favn.
 For mig maa Lykken i Herrens Navn
 Beholde al Palæstina!"

Dg ind den Pøbling mod Ragnald sprang,
 Dg glad han udraabte: Fader!
 Saa glad ved Faderens Hals han hang.
 "Jeg aldrig dig meer forlader!"

Saa Ragnald raabte. Galvina stum
 Fra Son og Møge sig vendte om;
 Det brændte om hendes Hjerte.

H. "Hvi staaer saa stille min Hjertenskjær,
 Og veed ej et Ord at sige?
 Hvi dvæler Taaren i Øjet her,
 Hvi ængstlige Suk opstige?"

Galvina stammer: "Velkommen, Mand!
 Med Ord man Glæden ej tolke kan.
 Gud Herren dig give Glæden!"

H. "Og hvor er Edvin, min Ungdoms Ven?
 Send Gud, at han hid maa ile!
 D gierne saae jeg dog ham igien,
 Endnu før jeg gaaer til Hise."
 — Galvina taug, og i bange Træk
 Helt Magnald læste en voldsom Skæk.
 Det isæde om hans Hjerter.

Hans Mund blev taub, og hans Sjel omspændt
 Af Ahnellers mørke Taage.
 Men Sønnen lukte, før Døal var Lende,
 Hans modige Pienlaage.

Han sov saa haardt, thi hans Krop var tret,
 Han vaagner, dersom jeg gjetter ret,
 Desværre! nok ej til Glæden.

Den Nat var sort; det blev sildig Dag.

Lig spaaede Ravens Sange.

Gespenster hvisled' i Stormens Brag,

Og Vandrerens Sjel var bange.

Ej sov Galvina. Ved Midnatskund,

De Terner horte det, fylesd' hun;

De horte, hun bad til Herren.

Mod Morgen vaagnede Ragnald tret,

Udmattet af bange Dremme.

Galvina knæler ved Sengens Bret,

I Graad hendes Dine svemme.

H. "Saa tidlig oppe, min Hjertenskjer!

Hf Angst mit Hjerteruroeligt er.

Din Kuld er jo vaad af Taarer!"

G. "O Ragnald, Naade hos Gud og dig!

Vi To maa nu snart adskilles.

Din Hevn, o Mand, ej forbande mig!

Nu snart jeg for Dommen stilles.

Ik, heed og langsom er Helveds Ild!

Min Synd er blodig, min Gud er mild.

O, beed for din arme Kone!"

"Galvina, Kone!" brød Ragnald ud,

Dg taase hans Læber bæve.

G. "Kun stille, Mand! jeg er Dødens Brud.

Til Regnskab mig Gud ej kræve!"

Galvina trykte ham haardt til sig.

"Torsørg vor Anton, og tilgiv mig!"

Saa talte hun mat, og dede.

Som Dautastenen paa mørken Grav,

Bemodig og kold og stille,

Saa Ragnald sad, og hans Læbe sang,

Dj hede hans Taarer trille.

Men hastig ud han af Sengen foer,
 Hans Skridt var Rasen, og vilde hans Ord;
 Han bandede, bad og raste.

"Hent Badskier, freg han, og flux, var suar!"

Af Graad var hans Øjne røde.

Den Badskier kom; han i liget skar,

Dg meldte: "Af Gift hun døde!"

Af Ragnalds Pande brast ængstlig Sveed.

Et Foster standsed' den Badskier ved;

Dg sukked': "Al hun var Moder!"

Som Tordenbygen ved Midnatsstund,

Paa Bøven og Rødsler svanger,

Stod Ragnald. Fraadende var hans Mund,

Hans Trin som af vælig Ganger.

Hans Fart var Stormens, og Død hans Ord;

Dg Angst udspreddes, hvorhen han foer.

Han brændte og slog og raste.

De Terner klædte det Kolde Elig,
 Mens Taarerne rande saa saare.

Galvina, smykket saa ridderlig,
 Blev sat paa den sorte Baare.

De Frænder saae det og gios derved:
 Fra Ligets Djne randt Taarer ned,
 Hver Taare med Blod var blandet.

Bed dunkle Midnat foruden Sang
 Til Jorden de Liget forte;

Ej Præster læste, ej Klokker Klang,
 Kun rullende Jord man hørte;

Da Medynk satte en Blomst paa Grav;
 Men strenge Klerker den fluz rev af,

Ej Selvmorders Grav skal smykkes!

Gaaer frøgtfom Vandrer den Grav forbi,
 Da Hjet ej did han kaster.

Undægtig Bodsang han stemmer i,
 Og zittrende frem han haster.

Galvinas Eliebne hver Pige veed,
 Fortalt af Moder, der slutter med:

”Min Datter, o gru for Synden!”

Fortviølet Ragnald om Landet foer,
 Dg tede sig grum og ilde.

Hvorhen han vendte, var Skrækken foer,
 Man gav ham det Navn: den Wilde.

Ehi om hans Hierte der brændte Ild,
 Den brændte smertelig, heed og vild;
 Han elsked’ Galvina saare.

En venlig Frænde ung Anton tog,
 Dg lærte ham Daad af Heste.

I Ynglings Aar ham til Ridder slog,
 Dg bandt ham et Sværd om Bælte.

I Modgangs Skole han lærte Dyd.
 Ett klaged’ Anton med Bemøds Lyd:

”Gud naade min arme Moder!”

Men Ragnald kom til sin ode Borg,
 Forfulgt af sin hede Smerte;

Og allevegne den bitre Sorg

Fortærte hans Marv og Hjerte.

Han saae sin Søn, og hans Taare fald.

Bemodig Anton med Graad udbrod:

”Gud trøste min arme Fader!”

A. ”Jeg har Jorden ej nogen Trost!

Til Hevn kun mit Hjerte brænder.

Jeg Slangen varmed’ ved eget Bryst,

Lumsk stak mig dens Eddertænder.

Har du ej hert? æ, min Ven han var!

I Klostermure, det spurgt jeg har,

Han logrer for Gud om Naade.”

A. ”Den Kristen vandrer paa Himlens Vej,

Edm Broderens Skyld tilgiver.” —

A. ”Ham Gud tilgive, jeg kan det ej,

Om Helved min Deel end bliver.

Min Ungdoms Glæde, min Manddoms Held,
 Min Alders Stotte, min bedre Deel
 Han myrded' paa Strimands Maade."

H. "O Fader, tænk paa et evigt Liv!

Det Gud i sit Ord forkynder.

Ej kan du bede, min Skyld tilgiv,

Naar selv du hevgierig snyder.

Dg tænk paa Kristus, vor Frelsermand!

Paa Korset piintes og døde han,

Dg bad dog for sine Fiender."

H. "Det lyder skjont som Galvins Ord,

Fer Lumskhed forførte hende!"

En Taare rullede' fra Øjet stoor,

Men hede hans Kinder brænde;

Dg flux han op i sin Næsen foer.

"Til Hevn, til Hevn!" var hans vrede Ord.

Ha, skul dig, Forræder Edwin?

Ang Anton følger sin Faders Bied,

Ham sønlig hans Dje værer.

H. "Ej dig til Vidne jeg lystes ved,

Jeg ridderlig Tog ej farer.

Drag bort i Fred! og en bedre Lod

End min dig hændes! bliv fiæk og god!

Gud veed, om vi see os mere."

H. "Farvel, min Fader! men naar med Til

Dig Lykken til Hevn anfalder,

Tænk paa din Anton, hvis Du staaer til,

At pleje din sene Alder."

"Drag bort og tie!" sagde Magnald vred:

Dg Anton sukked', i det han reed:

"Gud naade min arme Fader!"

Fortvivlet Magnald om Pandet foer,

Dg tede sig grim og ilde.

Hvorhen han vendte, var Skrækken floer.

Man gav ham det Navn: den Wilde.

Thi om hans Hjerter der brændte Ild;
 Den brændte smertelig, heed og vild
 Af Hønnens de hede Luer.

En Nat han kom til en Klippes Fod,
 Og kuelig blæste Vinden.
 Paa Klippens Top der et Kloster stod;
 Da bandt han sin Hest ved Lunden.
 Han banker sagte paa Klosters Port;
 Det lyder hult, men det varer kort,
 Da aabner en Pater Porten.

N. "Guds Fred, du hellige Herrens Mand!
 Jeg kommer fra sjerne Veje.

Det blæser koldt. Har I Bred og Vand,
 Og Straa til et Matteleje?"

E. "Velkommen, Mand! Her er Bred og Viin,
 Til opredt Ecng jeg dig leder ind.
 Der sove du sødt og rolig."

Dg ind traad Ragnald saa taus og tyst,
 Ej tænke han meer paa Hvide.

I Mærket kjendte han Edvins Røst,
 Dg bitter hans Læber smile.

«Haha! du Synder, her har jeg dig!»
 Han mumler: "neppe Du undgaer mig;
 Der kommer en Dag i Morgen."

Men Edvin kjender ej Ragnald meer,
 Af Anger hans Øye er svækket.

Dg Ragnalds Træk saa forandret er,
 Hans Stemme af Sorg saa brækket.

Mens glæstfri Edvin frembringer Mad,
 Betragter Ragnald sit Borte glad,
 Dg tænker paa Hevn og Døden.

Ej smagte Ragnald af nogen Ret,
 Ej heller han Vinen rørte.

Medynksom Edvin betragter det,
 De stannende Suk han horte.

Han undrød, bukket sig dybt, gaaer ud:

E. "Sov vel, du Nidder! besaet dig Gud!

Gud Herren dig give Hvilen."

I Kloster-Haven gik Ragnald ned,

Ej tænkte han meer paa Hvile.

Naturen hvilte i stille Fred,

Saa klare de Stierner smile.

I Bemod's Tone hans Sorg udbred.

I Natens Stilhed hans Klage lod,

Bed Mindet om svundne Dage.

N. "Hvor skjon er, venlige Nat! din Ro,

Oplyst af den klare Himmel.

Der Wiisdoms Grausken og Glæder boe

Ustyrret af Verdens Brimmel.

Min Sjæl var rolig og klar, som du;

Mit Hjerte dydigt og fromt — men nu

Er Rædsel og Hævn min Glæde."

H. "Du blide Nat, i den fjerne Tid
 Kun Viduet til Magnalds Glæde!
 Da min Galvina var from og blid,
 Fortviolet du seer mig græde!
 Indhyl dit Stille i Tordenbrag!
 Lad vilde Storme slaae Slag i Slag!
 Kun Rædser min Siel behager."

Hans Raab i Natten løb frygtelig;
 Hans Ord var om Hevn og Lynen.
 En Munk, der hørte hans vilde Skrig,
 Forfærdet krob under Dyuen.
 Fortviolet løb han i Haven om,
 Og bad og bandte til Dagen kom
 Med straalende Pragt i Østen.

H. "Din Straale tyser saa blidelig,
 Du venlige Morgenrøde!
 Men nu ej mere du frøder mig;
 Min Fryd med Galvina døde.

Dens Morder sover, Gud veed, hvordan!
 Ellig Synder rolig ej sove kan.

Han vaagner ej op til Glæden.*

Alt Bedekloffen til Hora Klang;

I Kirken sig Magnald stunder.

De Munke knælende bad og sang,

Til ham, som forlader Synder.

Deræget Magnald omkring sig saae.

Bed Altret grædende Edvin laae

Og bad til al Naadens Fader.

Ein Sjel til Døden han gjør beredt,

Han ahner, hans Stund er kommen.

I Drømme har han Galvina seet,

Hun vinked' ham frem til Dømmen.

Et blodigt Foster hun bar paa Arm.

Da Edvin vaagner, snart kold, snart varm,

Han tænker paa denne Vinken.

Der tidlig muntet blandt Munke om
 De angstlige Skrig, man herte.
 Og snart den Rumlen for Edvin kom,
 Men stærk den hans Hjerte rørte.
 Med dunkel Ahnelse, tung og sæl,
 Han gik i Kirken; med ængstlig Siel
 Han søgte om Trøst i Bonnen.

Den Dag gik hen, og de Munke saae
 Forundret den Ridders Lader.
 Kun mørk og stille de see ham gaae,
 Al Samqvem han bange hader.
 Urolig vandrer han ind og ud,
 Snart staaer han stille, og nævner Gud,
 Og bævende seer mod Himlen.

Sin Lige søger et saaret Brøst;
 Hans Lidelse Edvin rører,
 Han taler ventlig om Haab og Trøst,
 Den Fremmede taus ham hører.

De gik tilsammen, og som de gaae,
 Tilfids ved Klippens Udlant de staae,
 Og under dem suser Dybet.

Med Et den Fremmede stille staaer,
 Da griber han Edvins Hænder.
 Og vild han raaber: "Læs Fadervor!
 Ej meer du tilbage vender.

Mit Navn er Ragnald, jeg var din Ven!
 Til Verdens Dommer, vi ite hen,
 Han mellem os To skal domme."

E. "Velkommen, Ragnald jeg gierne deer —"
 Fortviolsens Eved han svædte. —
 "Men godt det var, om vi begge før
 Til Døden os vel beredte.

Først Synds Forkaldelse bønlig hent,
 Og nyd det hellige Sakrament!
 Og mig du min Synd tilgive!"

Men Ragnald frysende raaber: "Nej!"

Dg stamper i vilden Jver.

R. "Tilgive, Edvin! det kan jeg lei,

Om Helved min Deel end bliver!

Til Retfærd's Dom du mig følge skal.

Min Fryd du deelte, nu deel min Qual,

Om evig den skal end vare!"

Da Edvin bævende knæler ned,

Dg mumler en Bøn saa sagte:

Laud Ragnald staaer, og forlystet ved,

Paa Synderens Angst at agte.

Men flux han Edvin i Armen tog,

Dg hen til Klippens Nedstyrtning drog,

Et Skridt — og de er' ej mere.

De Munke gysede ved rædsomt Skrig,

Som Edvin i Faldet giver.

Da Maanen blegnende skjuler sig,

Dg Mørket saa kummelt bliver.

Matuglen tuder og Hunde gjæe.

I det at Nagnald og Edvin doe,

Gespenster i Luften hvine.

Af rædsom Drømmen op Anton sprang;

Der sang for hans bange Øre

En Lyd af Klagede Liigfærdsfang,

Dg Stormene Klokkerne røre.

Han gjæs og ahnende ængstlig græd,

Dg foer paa Gangeren flux afsted,

Ein Fader i Hast at søge.

Bejledt af flurrende Navneskrig

Dmsider han fandt de Døde.

Dg raanden Stank af de knuste Liig

Han dustede langt imøde.

Forstenet seer han det fæle Syn,

Han staaer som slagen af Dødens Eyn,

Af Kummer hans Læbe bærer.

Til Munkes Messe for begge Dø

Han Kirken gav gylden Gave.

I Klostergaarden i Lou og No

Han Eigene lod begrave.

Der Græsset viener, der hver en Fugl

Fljer taus og ræd i sit lille Skjul

Bed Spøgelsesdands om Natten.

Gaaer frygtfom Vandrer den Grav forbt,

Da Djet ej did han kaster.

Undagtig Bodsang han stemmer i,

Dg zitterende frem han haster.

O Kristen, tænk paa et evigt Liv!

Ej kan du bede: min Skyld tilgiv,

Naar selv du hengierrig sonder.

J. Smidch.

Hannes Bøngsel.

Jkke tør jeg klage;

Jeg kun har en Bon:

Gid den Gud behage!

Ik, en Son, en Son!

Lykkelige Spade,

Gid du skienkes mig!

O! hvor skal min Glæde

Prise Gud for dig!

Naar jeg Morgen stuer

I sit Rosenstør,

Og naar Middag luer,

Og naar Aften doer,

Og naar Nat fremtræder,

Sukker jeg i Lou,

Og Gud veed, jeg græder

For en Son, en Son!

Rom,

Kom, og trøst mit Hjerte,
 Søde Slut, bliv til!
 For al Jordens Smerte
 Jeg dig kjøbe vil;
 Jeg vil Alt undvære,
 Niig med dig i Faan,
 Hædret ved at bære,
 Saligt Modernavn.

Jeg med henrykt Dje
 Stirre skal paa dig,
 Ved en Moders Moje
 Meer, end lykkelig.
 Jeg betroer dig ikke
 Til en lejet Arm:
 Her du glad skal drikke,
 Her, af Moders Barm!

O! hvor sødt du smiler,
 Naar du først er mæt,
 Og paa Skjodet hviler
 Trygt og kjonst og let!
 Snart i Søvn du drager
 Manden spædt og kørt;
 Jeg saa sagte jager
 Sleemne Fluer bort.

Snart bag Moders Klæde
 Leger du Littit;
 Snart til Uhr og Kjæde
 Eledst du latter: Mit!
 Snart du stor forlader
 Moders omme Tavn:
 Lær da kjonst af Fader
 Dit og Jordens Gavn!

O! blande Livets Goder
 Er det største du;
 Men din stakkels Moder
 Har dig ej endnu.
 Gud i Himlen høre
 Kjærligt paa min Bøn!
 O! jeg maa ham røre!
 NE, en Son, en Son!

Haste.

 Liden Alvilde.

Jeg kjender en Rose saa faver og rød;
 Ej Vaaren saa dejligt et Smykke dig bod.
 Den glæder mit Hjerter, og væger mit Sind;
 Den blomstrer paa liden Alvilde's Kind.

Jeg kjender en Lilje saa fin og saa hvid;
 Hvo Magen vil sege, han spilder sin Tid.
 Den blomstrer — saa saare det frejder mit Sind —
 Hos Rosen paa liden Alvilde's Kind.

Jeg kjender en faver Forslemmigej;
 Den blomstrer paa Marken? O! Hjerteroen, nej!
 Jeg tidt den bedugget af Veemod saae
 I liden Alvilde's Dine blaae.

Jeg kjender en Elat; den er dyrebær.
 Ej Kejsler og Konge dens Lige har.
 Den lønner paa Jorden med himmelsk No;
 Det er min Alvilde's Hjerter, saa tro.

Sander.

 Lil

Andante.

Jeg kjender en Rofe faa faver og rød; ej Vaaren faa dej - ligt et

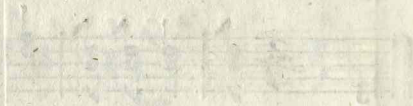
Smykke dig bød. Den glæ - der mit Hjer - te, og qvæ - ger mit Sind; den

blomftrer paa li - den Al - vil - des Kind.

3 v. 4 v. 3 v. 4 v. 4 v.

For - glem mig Vee - mod Al - vil - des Li - ge Hjer - te, faa
dy - re bar him - melsk

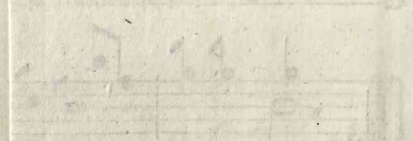
Allegretto

Faint, illegible text, possibly a title or subtitle, located below the first staff.

Faint, illegible text, possibly a title or subtitle, located below the second staff.

Faint, illegible text, possibly a title or subtitle, located below the third staff.

 Til Erato.

Behmuth und Bounne des Weisen Erbe!
 F. L. Stolberg.

Du, som i Entheres Myrthegange
 Nyuende paa Luthens Strengte staaer,
 Og blandt Philomelers Kjelne Sange,
 Glad i soærmerst Veemod, gaaer;

Omhed's Musa, salig den, du kaarer
 Til din Ven blandt Phoebi Sønners Tal!
 Salig Fryd og sode, blide Laarer
 Er hans Lod i Stevets Dal.

Hans Naturen er! Dens Tryslerier
 Stedse smelted' ham i Kyldfri Lyst.
 Stedse Kunstens høje Harmonier
 Fandt en Gienlyd i hans Bryst.

Tølsom Ungling skal med henrykt Øre
 Lytte til hans Hjelne Toners Klang,
 Han fra mangen Rosenlippe høre
 Skal sin omhedsfulde Sang.

Aphrodite smilende skal vinde
 Sine Blomsterkjeder om hans Fied,
 Og i jordisk Æter en Guldgudinde
 Sende til sin Digter ned.

Eufende i Saphirs sagte Hvidlen,
 Ham en Genius skal falde hen.
 Han ved Hippokrenes klare Rislen
 Waagner paa Parnas igjen.

M. E. Bruun.

 Tryllet.

Sagte, klare Bække rinde
 Mellem Rosers tatte Hegn,
 Dystet let af milde Vinde,
 Busken stroer en Blomsterregn.
 Munter Sommerfuglen surrer;
 Kjælent Turtelduen furrer
 Mellem Lerkers glade Elag.
 Eoen glat i Soelglands holler;
 Jord og Hav og Himmel smiler,
 Som de smilede den Dag,
 Da fra spejllarstille Bunde,
 Op paa Cyprens Blomsterstrande
 Hilst af Emil og Sang og Leeg
 Den nyfødte Venus stæeg.
 O, hvor er du, Guldgudinde,
 Eller troldomsvældig Fee,
 Denne Dals Forskjonnerinde,
 Disse Lundes Herkerinde? —

Hvo du er, o Trylleske,
 Tilgiv, at jeg hjet betræder
 Disse guddomsfulde Steder,
 Denne dig indvilde Lund. —
 Dog hvad seer jeg? Iler hun
 Hist ei frem, den Himlens Datter?
 Men! : : : : Dø jeg mit Dje troe?
 Er det Virkelighed? — Jo?
 Det er Laura! — Nu jeg fatter
 Hvad den hele Trolddom er,
 Hvi en Himmel trindeom smiler;
 O, thi hoorhen min Laura iler,
 Did ile alle Gratier!
 I glade Zephir's sagte Hvidlen,
 I lørrig Lunds den muntre Nidlen,
 I Parkens Slag, i Duens Kurren,
 I Bølgens Skvulp og Kildens Surren
 Det listige toner: Her hun er! —

M. E. Braun.

 Lauras Smil.

Was man doch ein Kind ist! Was man nach
so einem Blicke gerist.

Feiden d. j. Werthers.

Gud! Har jeg vaaget? Har jeg drømt?
Jeg saae et Glimt af Indest svæve
I hendes Blik, og hendes Bryst sig hæve
Saa belgende, saa ømt!

Som udfodt jeg i Verden staaer;
Et magiskt Lød omkring mig smiler;
Blandt Haabets Paradiser frem jeg iler;
Bed hendes Arm jeg gaaer.

Hun ved min Side sætter sig;
I lange Kysse Læben flammer;
Læt til mit Hjerte krydset, hun udflammer:
"Jeg elsker, elsker dig!"

O Haab, o Drom, o Salighed!
 Nu har jeg nok. Lad Torne hegne
 Trindtom min Vej, lad Lyn omkring mig regne! —
 Hun smilte til mig ned!

Ja, det var mig, hun smilte til;
 Jeg saae det emme Dyrst sig hæve,
 Og i det lyblaa Dje Taarer soeve.
 O Himmel, hvilket Smil!

Nhd hver en Jordens Skyldfri Lyst!
 Føl alle rene Manders Glæder!
 Og da begriber du de Saligheder,
 Som svulme i mit Dyrst.

M. C. Bruun.

Adsked med Visdommen.

Errat, qui finem vesani quærit amoris;
Verus amor nullum novit habere modum.

Propert.

Flye, Visdom, flye! Din kolde Stemme
 Min elskovdrufne Sjæl ej røres ved.
 I kæmper Stormen læg! Vjergsloffens Fart du hemme!
 Og da du læge kan min Kjærlighed.

Jeg hende saae. Paa hele Jorden
 Jeg intet, intet, uden hende, seer.
 Et umilde Blik er Lyn, et Bredesord er Torden,
 Et Smil! — Elysium omkring mig leeg.

Mig Rilden hendes Navn kun sufer;
 Mig sukker Vestenvinden hendes Navn.
 Sødt Nattergalers Chor mig fløjer det; det bruser
 Højtideligt fra Volgens mørke Tavn.

Hvor

Hvor tit har jeg mit Hjerte trykket
 Imod det Træ, der hendes Navn jeg skrev!
 Hvor glad jeg greb den Blomst, der hende havde smykket,
 Og Kjærlig gjemte den, til Etov den blev!

O, at hun aldrig havde smilet!
 Ej hendes Dje straalet Haab til mig!
 Ej hendes bløde Haand i min fortrolig hvilet!
 Da, Elskov, kunde jeg neddampet dig.

Men nu! — Hun bød mig Haabets Bøger,
 Og jeg det Tryllebøger tomte ud.
 Hvor er den Art, som nu mit tændte Hjerte læger?
 O, hvor, hvor er den Troldmand, eller Gud?

Min Pligt! — Forgjeves vil jeg følge
 Dens Stemme. Jeg kan gaae med rolig Mand
 Mod Sværd og Kuglereg, mod Storm og Skumhvid
 Beslge.

Men, kan jeg bryde Amors Tryllebaand? —

Nej,

Nej, intet river mig fra hende?
 Her, tæt ved hendes Hjem i landlig Dal,
 Her vil jeg, fjønt forskudt, dog leve, lide, brænde
 Og døe i elsket Qual! s s s s s s

M. C. Bruun.

D n s k e t.

(Ideen er laant).

Gid jeg var Amor! Ej for at regjere
 Som han paa Jorden og i Himmerig!
 Monark i Laura's Hjerter gad jeg være;
 Hvert andet Kongedømme jeg frabad mig.
 Ej for, som han, med raske Vinger
 At slagre om fra Dyrst til Dyrst!
 Nej kun til Laura hen sig Dnsket svinger,
 Og kun hos Laura dvæler det med Lyst.

Ej

Ej for, som han, udsædlig at leve!
Jeg vil ej leve længere, end hun.
Men, var jeg, var jeg Amor kun
Jeg hen til hende vilde svæve;
Hver Amors bedste Vil
Og af hans Gakkels Himmelild
Udåste jeg da over hende.
Da var' vi lykkelige begge To,
Da skulde hendes Hjerter brænde
Som mit, saa varmt, saa tro!

M. C. Bruun.

 Den forladte Møe.

Hvorlænge skal din arme Pige
 Forsjæves, Ludvig, vente dig?

O! kan dig ej dit Herte sige,
 Hvor tungt dit Savn maa være mig?

Hvor Aften, naar jeg hemmelig
 Og iilsum mig fra Hjemmet sniger,
 Jeg denne stejle Brink bestiger,
 Og seer, og stirrer efter dig.

Men, ah! forgjæves Diet hviler
 Paa kjendte Vej, hvorhen du gik.
 Dit daarer Længsel mine Blik,
 Jeg troer at see, du til mig iler.

Alt hastet jeg at møde dig,
 Alt flutte dig i mine Arme:

Alt! snart jeg mærker Dets Svig,
 Og skuffet søler dobbelt Harne.

Hvor ofte, ah! hvor ofte skal
 Jeg gaae med tunge Fjed tilbage?
 Hvor mange sene, mørke Dage
 Skal endnu endes mig til Døds?

O! fjendte, soledede dit Hjerte
 Kun halvt den Angst, som martrer mig!
 O! deefte du den bange Smerte,
 Hvormed din Pige savner dig! —

Din Pige — ah! maaskee ej mere —
 Var jeg endnu, som før, dig kjær,
 Ej ene jeg paa Højen her,
 Ej uden dig jeg skulde være.

Da saae jeg dig med Elfvos Jil,
 O Ludvig, hid tilbage haste,
 Dig i mit omme Favntag kaste,
 Og vække mig til Glædens Emil.

NE! har du da forglemt mig Arme?
 Har du forglemt vor Kjærlighed?
 Forglemt, hvor ofte du med Varme
 Tilsvor mig evig Trofasthed? —

O Ludvig, nej — tilgiv min Klage!
 Dit Hjerte kan ej nære Ewig,
 Du kan din Pige ej bedrage,
 Som lever, aander kun for dig.

Men kom, hav Medynk med min Smerte!
 Kom for min Angst fortærer mig!
 Du kjender jo mit soage Hjerte:
 Det brister, naar det savner dig.

Alt rødmer Besterhavets Rand
 Af Solens sidste Aftenrode.
 Kom snart, for jeg ej mere kan
 Lange borte see dit Smil imode.

Hvor mangen Aften sad jeg her,
 O Ludvig! henrykt ved din Side!
 Da glad jeg Eolen saae nedgliede,
 Da var mig Aftenroden kjær.

Da smilte jeg i dine Arme:
 Lad Eolen synke, tænkte jeg,
 I Ludvigs Favn du finder Varme,
 Ved Ludvigs Haand du finder Vej. —

Du mørke, bauge Ahnelser
 Ved Mattens Forbud mig omsvæve.
 Maaskee jeg skuer aldrig meer
 Min Glædes Morgensoel sig hæve.

He! var det til at visne her
 Jeg disse Martsviolser sanked',
 Da gjennem Engen hist jeg sanked'
 Opfyldt af omme Følelser?

Jeg plukked' dem, og tænkte dig:
 I Aften kommer han tilbage,
 I Aften vist han favner mig —
 Da skal jeg aldrig mere klage.

Saa drømte alt min glade Sjæl,
 Af! kun for tryk, om Saligheder;
 Og derfor, Blomster! brød jeg eder,
 At være Vidner til mit Held.

Nu I min Kammers Vidner ere;
 Af mine Taarer vanded I.
 Af! snart er eders Liv forbi,
 Snart ingen Duft I sprede mere!

Hvad, om nu Ludvigs Kjærlighed
 Saa snart, som I, sin Etyrke taber?
 Om langt herfra paa fremmed Sted
 Ham fængsle andre Lidenstaber?

Nej! da omst foje Tid de troe
 Hen paa mit Liig, o Blomster, eder!
 Om foje Tid i Jerdeklædet
 De svobe da den glemte Møe! —

Af Ludvig! Ludvig! Ekhygger sige,
 Og Nattens Eler udfolder sig.
 Alt Lysets sidste Straaler vige,
 Og end jeg er forladt af dig!

Hvor er du? hvilke Bænker binde,
 Hvad Ekshonhed har fortryllet dig?
 Kan du en anden Pige finde,
 Saa om, saa troe, saa fri for Svig?

Nej, Ekshonhed, Bid og Rang og Guld
 Har mange, frem for jeg, at give;
 Men ingen, ingen troe og huld,
 Som jeg, til Døden dig vil blive.

Ak, Endvig! føler end din Sjæl
 Et Glimt af Æmhed for din Pige,
 Da ial, mens jeg Ulykkelige
 Endnu kan sige dig Farvel!

Men hviler alt paa sorte Haare —
 Ak! for du kom — mit Kolde Ligg,
 Kom dog, og fæld en Mindetaare
 For den, som trofast elskte dig!

Liebenberg.

Den bange Elsker.

”Troløse Elsker! omsoust du i Dag lod mia vente
i Haven;

Der til Klokken var sex eensom jeg ventende stod.” —

”Pige! alt var jeg kommen herind, da saae jeg din
Fader

Hist ved et Ertebed stod; ofte han dreied’ sig om.

Engte igjen jeg listed’ mig ud.” — ”Har nogen seet
Wagen?

Det en Suglestræk var, Tasse! der jaged’ dig bort.

Trolig han stikket’ den sammen af gamle Klæder og
Kleppe;

Sehv jeg hjalp ham derved, ak, for at stæde mig selv.

Naa, hans Puske slog an; den farligste Sugl, som
bestjæler

Ham hans Datter, i Dag knste han bort fra sit Hus.”

J. Smidch.

Den Iykkeligste Pige.

Til Louise M...r.

Hvorfor onsker mangan' ædel Pige
 Lit en mindre heldig Søsters Kaar?
 Saa blandt Jordens Moer er Iykkelige
 End i Livets himmelskjerne Waar;
 Og de fleste kunde dog, Louise,
 D! de fleste kunde være det;
 Besen til det sande Held er let,
 Medens vi den falske Lykke prise.
 Ekne den Moe, som kun i Daarers Brimmel
 Gro ved Mængdens Stirre; Blikke staaer;
 Som hos Rett fortynnet seer en Himmel,
 Og med Ekaberglæde fra ham gaaer!
 Ikke den, som Staal og Perler smykke,
 Den, som fra Paris forkrev sin Krands,
 Den, som blander Ekarer med sin Glands,
 Føler halvt, hvad Sandhed falder Lykke.

Uro Pragten, Haand i Haand, ledsager,
 Og hos Nyhed selv man Angest seer:
 Al! hvad nu høert Dje til sig drager,
 Intet Blik i Morgen endser meer.
 Matten ej til Hvile Daaren falder,
 Og for hende Dagen ej har Fred:
 Paa brodeerte Mouffoliner ned
 Venligt mangen bitter Taare falder.

Ekne den Møe, som gaar i Kongesale,
 For hvis Fodsel Fordom knæler ned!
 Vel kan hun med skjenket Demant prale,
 Borge Glæds, den Pobel skuffes ved;
 Vel kan hun i Dands med Fyrster træde,
 Glimre, hylbes og bedoves der;
 Ja, vort Nordens Huldgudsinde nær,
 Hun kan nyde Hoffets bedste Glæde.

O! men Vind, hvor hun træder, følger,
 Og i hendes Kummer seer sin Fynd;
 Aldrig Benfald hendes Svaghed dølger,
 Aldrig umistænkt er hendes Ond.
 Glider hun, forstørres hendes Vrede:
 Ondskab hører hendes Fald, og leer;
 Og naar hun kun Trost i Graven seer,
 Ingen hulde Søsterhjerter bløde.

Ekue den Mæ, som bløden Ynglings Tale
 Godeligt til Guddom løfter op!
 Let hun hviroles om i Glædens Sale,
 Bryndes Hie spejder hendes Krop;
 Alles Hørdning hende leer imøde,
 Hvor hun odler med at vise sig:
 Pige, hun er ikke lykkelig,
 Mens for Daad og Gavn hver Dag der øde.

Gradviis Piets Væher: Jld forsvinder; og
 Staffet Rindens Morgenrode leer:
 Emigrant kold besker de gulsne Rinder,
 Et dens Hjelpe Velsyd toner meer,
 Gaan og Kulde blandet Pige saarer,
 Lung af Runner, siger visnet Varn
 Dagen i der Kredsomsbed og Harm,
 Hatten ingen Sovn og mange Taaret.

Skæ den Noe, som Nigdoms Gud indvier
 Til paa Dønger Gald at sove hen,
 Paa hvid Vink en Tralle; Skæ brev
 For at hylle forig Tak igjen!
 Skjont hun tit forfrossen Armod klæder,
 Ofte rækker næssom Glid sit Brod,
 O! skjont hendes Lod vid Gavn er sed,
 Ikke Du misunde hendes Glæder!

I den Flok, som tet om hende vrinsler,
 Nidshed tit, som Trauz, formummet er;
 See, hvor Nozenhed og Hunger skimler,
 Her, hvor Beemod klynker fjern og nær!
 Alle, Alle kan hun ej husvalse;
 Wiisdom kjobes ej for præget Muld;
 Sundhed vindes heller ej ved Guld;
 Ingen Bøxler Hjertets Fred betale.

Pragt og Byrd kan ej lykfsaliggjøre,
 Eftrenhed det faa lide, som Guld, formaarer:
 Deres Glæder kun Minuter rare,
 Deres Sorger fulde sene Aar.
 Hele Jorden rundt skal Du, Veninde,
 Plat forjevtes søge Lykens Ejer:
 Frenjsom spær ej Andre, hør den boer;
 Inden i Dig selv Du den skal finde.

Kom, ledsag mit Vink med hulde Blikke!
 Helt en ung, lykkelig Pige staaer:
 Hude seer Du, Skjonhed seer Du ikke;
 Sundheds Engel freder hendes Vaar;
 Uskyld's Himmel lykkes. Savn erstatter;
 Stille Dyrer hendes Land beboe;
 Ejelested bevogter hendes No;
 Morgenroden vakker Gladens Datter.

O! for hende Purpurfjens glæder,
 Og for hende smykkets Flora's Krands;
 Hende Rosens Duft saa lifligt moder,
 Hendes Blik forlyster Myggens Dands;
 Blidt for hende Rildens Vølge kruses;
 Hende toner Lundens Melodie;
 Og af al Guds Skabnings Harmonie
 Hendes frydombigvne Sjæl beruses.

Lyft til Daad i hendes Hjerte brænder,
 Skjont hun besler ej til dyrket Navn:
 See, hvor synle sink de trinde Hænder
 For i Stilhed at udbrede Gavn!
 Daginggrøet hendes Glid tilsmiler,
 Middagstimen hendes Gjerning seer,
 Og naar Matten byder: Virk ej meer!
 Blødt hun end paa haarde Leje hviler.

Naar hun sparte Grund til Lyft indøier,
 Ej hun triner frem i Glitterpragt;
 Ej paa Sjækkes Offerdast hun bier,
 Prydet nok med reen og smagsfuld Dragt;
 Ubemærkt i Mængden hun sig dolger,
 Svinges let i sund, blufærdig Dands,
 Nyder Glæden, vogter Uafhøds Krands:
 Ej til Anger hjem den hende følger.

Ingen Hykler Virakdunst udspreder,
 Og med den omtaager hendes Naar;
 Hun ej hildes af en falsk Tilbeder:
 Hendes Vard en adel Elsker faaer;
 Faa, men Gode, hendes Venner ere,
 Som til Heavens Lime ligne sig:
 Pige, hun er saare lykkelig;
 Hvorfor vil ej alle Noer det være?

Al, at Pragt og Højhed saa misundes!
 Al, at Skjænhed os fortryller saa!
 Al, at tit vort Haab paa Rigdom grundes,
 Og et Ghøvesand det grundes paa!
 Jeg har stræbt, et bedre Held at prise,
 Det, som Sandhed ene kjendes ved:
 Held med Sundhed, Ufkyld, Virksomhed!
 Held med Al, som pryder Dig, Louise!

Haste.

Venne:

Vennesang.

Mel. Vær du vore Selskabs Skjærgudinde.

Naar Sorgens mørke Sker svæve

Hen over Livets trange Bæj,

Hvad er det, som vor Sjæl kan høre,

At den til Midmod styrker ej? —

O Venskab! du os rækker Haand,

Du come styrker da vor Vand!

Naar høj og adal Fjnd udbreder

Sit Dugur paa den Godes Kind,

Hvad skabte disse rene Glæder,

Som trykke hans hånrykte Sind? —

O Venskab! du den Himmel æv,

Hvori hans Sjæl sin Lykke fæv!

Naar Ringheds Søn i alle Hytte

Fro nyder umisundet Held,

Dg ej med Fyrsteglands vil bytte
 Hvor fandt han Glædens sande Væld?
 O Venfkab, Venfkab! det er dig,
 Som gjør ham rig og lykkelig!

Dig, Venfkab, vilke vi indvie
 Et varigt Sæde i vort Bryst,
 Og i dit Favn skal Klager tie,
 Hvert Held tilsmile dobbelt Lyst.
 O Venfkab! Livets bedste Held,
 Du være kostbar for vor Sjæl!

Selv da, naar haarde Skjæbner falde
 Os til et smerteligt Farvel,
 De Taarer, som fra Hjert falde,
 Skal gyde Trost i Vennens Sjæl.
 O Venfkab! Livets bedste Trost,
 Du evig throner i vort Bryst!

Siebenberg.

Selskabsfang i Vaaren.

Mel. Og Odin han sendte Hermoder afsted.

Velkomne, o Venner! til Sommerens Lust!

Velkomne, vort Samsunds Veninder!

See, Vaaren os kalder med huldreste Rost,

Og smilende Krandsø og binder.

Med Venstabs fortrolige Alter vi fandt

Et Fristed for Vinterens Harmø;

Der hastig hvert Mulm og hver Taage forsoandt,

Vi trygge lod Stormvinden larme.

Naar Dagen i Svøler tilbagelagt var,

Vi glade vort Samsund opsogte;

Der soandt os de Timer saa blide og saa snar,

Hver tvangfri med Broderen spogte.

Dg skundom, o frydsfulde Minde! vi saae
 De hulde Veninder indtræde;
 Til Dandsen vi hastede da at fremstaae,
 Dg hylbøde Ekjsenhed og Glæde.

Eaa hengleed umærket i Snyser og Fryd
 Eelv Vintrens de umide Dage.
 Nu Vaaren fremtræder i blomstrende Pryd,
 Her venlig sit Sæde at tage.

Naturen os vinker: hvert følende Bryst
 Du henrykt dens Stemme adlyder,
 Ja, Venner! Veninder! dens liflige Røst
 Os alle til Glæder indbyder.

O Venskab! ved dig blev os Vinteren kjær,
 Ved dig skal os Sommeren glæde.
 Du stunge din venlige Kiade om hver,
 Som er i vort Samfund tilstede!

Liebenberg.

Eng

Sang for det norske litteraire Selskab

paa

Lovise Augusta's Fødselsdag 1796.

Naturen stod pyntet i sejreste Draat,
 Et Buerur just Rosen udbredte;
 Sedt smilede Flora blandt Engenes Pragt,
 Og Ceres sin Gylde beredte.

Da vinkede Cypris fra Coighedens Ekied,
 Vor tryllende Indling, Lovise;
 Og, stolt af sit Bærk, den Fornøjelse nød,
 At høre hver Gud Hende prise.

Thi bad hun af Zeus for sit himmelske Noer
 En Nad af lykkelige Dage;
 Og lod alle Grazier ned paa vor Jord
 Den yngre Søster ledsage.

Hun straaled' frem i sin Yndigheds Glæde;
 Hvert Hjerter kjoj Hende imode;
 Og Folkene bandt Hendes Dyder en Krands,
 Som trodser Forglemmelsens Dde.

Kun hæved' sig stundom fra bølgende Barm
 Et Suk, om een manglende Glæde:
 Naturen det horte, og moderlig Arm
 Snart trykte den smilende Spæde.

Eaa gjerne, Lovise! vi del' Din Fryd;
 O! maa den ublandet tiltage!
 Ja Lønnen for blide Livsalighed nyd
 Til sildigste, sildigste Dage!!!

B —

En Bog, Charine havde begjært.

Blide, Gode, kunde jeg beskrive
 Al den høje Fryd, mit Herte nød
 Ved høer Døu, som fra Din Læbe lod,
 Tit Du denne Fryd mig vilde give;
 Tit om noget Du mig vilde bede:
 O! Du sikkert tit mig under Glæde.

Maatte disse Donner ogsaa kræbe
 Store Offere af eget Hælb,
 Let sig da min frydberuste Sjæl
 Til Serafers Chor højt skalde have.
 Vil Du ej om Offere mig bede?
 Under Du mig ej Serafers Glæde?

Bedede?

Dede? nej, min Hands Udvalgte! Lyde;
 Almagts Bud for mig er hver Din Bøn.
 Ventligt Tak mig bier; sode Len!
 Glad jeg iler hvert Dit Bud at Lyde.
 Trylleqvad, hvortil man henvælt lytter,
 For Dit elskte Tak jeg gjerne bytter.

Alt, hvad mig af Gudheds Gud blev givet,
 Villig, glad jeg alt for Dig hengav;
 Næddedes ej selv for skumten Grav,
 Naar Dit Held affordrede mig Livet.
 Med de Ord jeg hist Dig skulde mede:
 Tro mod Dig jeg levede og dede.

J. K. G.

 Den sidste Aften.

Natten kommer, Astring tier,
 Synker hen i Sørens Arm:
 Philomeles Harmonier
 Lyde omr ved Magens Varm.

Blege Maane, yndig smiler
 Du paa Engens Blomster ned!
 Klare Kilde, venlig ilter
 Du forbi mit Høilested!

Elionne Nat, var for mit Hjerte
 Ewig kjær og dyrebar!
 I dit Skjød min Ungdom lærte,
 Glæden hve Lærer har.

Sid min Manddom i din Hude
 Øge maa sit Arbejds Lon!

Nyttig hver min Dag henvinde,
 Og dens Aften vare Kjon!

Naar du da engang skal nærme
 Dig, min sidste Aftenstund!
 Smil da, milde Aftenstjerne,
 Venlig til mit Afkæds; Blund!

Spred din Bellugt til mit Leje,
 Dalens Kjenne Lillie!
 Rose, lad mit matte Die
 Smilende dit Purpur see!

Nattens søde Sangerinde,
 Hav din omme Klages Lyd!
 Etjant mig, Glædesfaberinde,
 I din Sang min Afkæds Fryd!

M. P. Kruse.

Et Exemplar af Poesie-samlingerne,
 til Mad. A. H., da hun forlod Staden
 for at boe paa Landet.

Naar eensom du banker
 I Lunden, og fri for hver Smerte
 Du nynnende sanker
 De Blomster, der doe ved dit Hjerter,
 Og tænker tilbage
 Til hensevndne Dage,
 Til Venner, som gradende filtes fra Dig,
 Veninde, o! tænk da og mig!

M. V. Kruse.

Til Madam Dahléns

paa Nytaars Dag.

Dit Held blot werde ligt Din Pude,

Der falmer først med Livet hen!
Ublandet det i Dag beghude,

Dg vare uafbrudt med den!
Saa skal Din skjonne Vane blive

Paa evig unge Glæder riig: —
En Lod, Chariterne alt Varcen bad at give!

Dahlén, i Buggen, Dig.

B -

Til Louise N***r,

den 3 Jun. 1796.

Bløsten hviner, Tølen smiler ikke:
 Nige, i dit Hjerte smiler Fred;
 Du naar dette Smil kun varer ved,
 Enarligt flygte Graadens Øjeblikke.

Derfor gaa, Du Dydens egen Nige,
 Com Du hidtil gif, Din Bane hen!
 Dig Dit Hjertes Held opløse den,
 Og omkring Dig Haab et Himmerige!

Uffald i Dit Favnetag Du lede,
 Wiisdom ved Din adle Højre gaae!
 Himlen vil, at Held fremspirer saa;
 Og om Dydens Held vil Himlen frede.

Tro jeg seer Din Fremtids Dag imøde,
 Ekjent for den mit Øje lukkes i:
 Mit for tunge Fjed er snart forbi;
 O! men jeg har seet Din Morgenrøde.

Let skal Du blandt Flora's Dotre træde,
 Naar jeg hviler ud i Dødens Favn;
 End naar Epotten selv har glemt mit Navn,
 Du skal hylde, nyde, skabe Glæde.

Kunde jeg da lytte til mit Minde,
 Sid jeg grandt fornåm det Ord af Dig:
 "Medeligt hans Hjerte modte mig,
 "Og jeg kunde bleven hans Veninde."

Haste.

Paa Stella's Fødselsdag.

De Guder dog tidt skionne Indfald faaer:
 I Dag omtrent for tred'oe Aar,
 Er af dem i et ledigt Øjeblik
 Faldt paa sin gamle Skabe; Skif.
 Tog i et Skab i Himlen, Godhed, Gude,
 Vid, Skonhed, et Avintin Løst til at synde,
 Fremtrullede et arkeventligt Noer,
 Og Slutten bod forskjønne vores Jord.

Alt, Stella! Du, er denne blide Vige,
 Har mange Folk for Ganden villet sige;
 Som mindst Du er den anden saare liig.
 O! bliv paa Aar og Held som Du er huderriig!!

—

 Naboens Hund.

Jungen Lyd er mig større Quas, end Gjøen af Hunde.
 Ofte, dog med Behag, hørte jeg Naboens Lurk.
 Venner, gjet nu, hvorfor! dog, strax vil jeg Sagen
 fortælle.

Hen i Skumringen sneg Pina, min Pige og Frnd,
 Sig forleden hen til min Dør, da bieffede Hunden,
 Næsten robed' den os; zittrende kom hun herind.
 Nu, naar jeg horer den gjøe, da stax jeg tænker,
 hun kommer,
 Eller jeg mindes den Stund, da hun den ventede
 kom.

J. Smidth.

 W i s e .

Ved Midnatsstund, naar Stjerner tindre,

Dg Ingen hører mig;

Da jeg, mens Laarer Hjertet lindre,

Elinna! tænker dig.

Paa Himlens Blaa, i Stjerner's Hør

Dit elskte Navn jeg seer.

Hvor Volgen klar og blid sig synger

Forbi et Rosentræ,

Der sidder jeg, naar Lærken synger,

J eensom Efygges Læ.

Da venlig Volge blidelig

Dit Navn tilhvister mig.

Ved Morgengry, i Aftens Stille

Dit Billed følger mig.

Men, af, hvorfor de Taarer trille,
 Jeg ei tør sige dig.

Elinna, ei min bange Dval
 Din No forstyrre skal.

Maaskee engang min Læbe vover,
 At tolke dig mit Brust.

Men før maaskee i Graven sover
 Mit Hjerter losdt og tust.

Da, Fromme, ved mit Hvilsted
 En Mednyts Taare grad.

J. Smidts.

Til min Søn

med Cancellieraad Arkes Portrait.

Min Søn! min ældste, tag den Gave,
 Som Moderhaanden rækker Dig;
 Den er ej stor, men værd at have,
 Fordi den var saa kjær for mig.
 Fordi den spejltro ham afbilder,
 Fra hvem et elsket Navn Du har.
 O Held! om det Din Esel opilder,
 At blive hvad den Gode var;
 Forsadtes Ven, den Ules Broder,
 Dens Raad, som raqdløs vakked' frem,
 Den vise Mand, som Livets Goder
 Benytted', ej misbrugte dem —
 Fordi Du Slægtskabsraat kan finde
 Af ham, jeg nævner veemodsfuld;
 Din Fader! — signet er hans Minde;
 Han var, som Arke, Elog og hald. —

O Søn! Din Ungdom lys ej straalere:
 Din Moder blev ej stor, ej rig,
 Med gavmildt Hjerter hun udmaalere
 Det knappe Rødtørstebrod til Dig.
 Men Armod tit blev Vej til Hader,
 Og tidligt øvet Nøjsomhed,
 Gav moder Alder blide Glæder,
 Som ridsed Ungling sjelden veed.
 Det er kun saakaldt Lykkelige,
 Som Kundskab ej, men Riigdom har;
 O! thi hoor Skjænt, engang at sige:
 For hvad jeg er, jeg stræbsom var.
 Maaskee, om goldne Raar Dig skjenkte
 Nok for hver nyopraakt Utraa,
 Du mindre kloq paa Fremtid tænkte,
 Og mindre glad paa denne saae.
 Med Sundheds Held, i Ungdoms Dage,
 Med Sjælekraft, med Hjertens,
 Du kan de bedste Glæder smage,

Som under Dydens Himmel groe,
 For Dig, som for Din rige Næste,
 Slaaer Suglen sødt, Naar Engen grøn,
 Og Du kan fremme Vredens Bedste,
 Ekjont Plutus ej Dig kaldte Søn.
 Ej nogen Kreds der blev saa lille,
 At virkelos vi stod i den;
 Med aaben Barm, med Hu at vilse,
 Du troste kan en sorgfuld Ven,
 Du blødne kan den Svæds Reie,
 Kan vække Haabet i hans Barm,
 Om, paa tilbagelagte Veje,
 Han seer med banke Tvivl og Harm.
 Du Jordoms, Overtroens Dække
 Med Ord og Doad adspilte kan,
 Og tankeløse Spotter vække
 Til Grandskning og til sund Forstand.
 Gud sigue Dig! end kan Du mede
 Den Tid, Du vorder mangens Gavn,

Da Hjertet skal taknemlig glæde
 Bed Mindet om min Uffoms Navn.
 Det er mit Haab — min Fryd det være,
 Naar Bændrestav jeg lægger ned:
 Jeg efterlod en Søn, hvis Tre,
 Hvis Lyt var adel Virksomhed! —
 Streb fremad Fækt, glid ej tilbage!
 Din Hand, Din Barm, Din Kraft er Din,
 Hint kan ej Uhelds Storm betage;
 Det fik ej Liv ved Lykkens Skin.
 Den Mand, hvis Villed jeg Dig sender,
 Blev selv sin Lykkes Skabermænd,
 Ved Glid han bøjed' Skjebnens Hænder,
 Og fænet og begravt blev han.
 Saa velbrugt flyde Dine Dage,
 Saa vorde Du de Gode kjær,
 Saa blive her Din Noes tilbage,
 Naar man Dit Støv til Jorden bær! —

M. S. Buchholm.

 Til Haabet.

Hvo er du, som i Livets Vaar
 Til Barnets Sjæl fortroligt smiler?
 Tryk til din Lokkehaand det iler,
 Seer tifold Held i flere Aar.
 Varme hixende fra Rosenoeje,
 Som, gangue, made aldrig meer,
 Det blikker Fremtid, troer at eje
 En Fryd i hin, det sjelden seer.

Hvo er du, som med Trylleri
 Hensinker os i Livets Sommer,
 Tilspaaer et Held, som, om det kommer,
 Er blandet, af! og snart forbi?
 Mens uskabe Dnske Hjertet haver
 Siger Sommerdagen ilfsom hen,
 Og hvo sin Ungdoms Fryd gjenkræver,
 Til Mindet kun og Gavn igjen.

Hvo er du, som i Livets Hest,
 Naar Graaden tørres i vort Dje,
 Og Alders Sorger os nedbaje,
 Døpfester os til himmelsk Trost;
 Som i vort Levfald bed os finde
 Forventning om nasbrude Vaar?
 O Haab! vor Alders Trosterinde,
 Din Bistand over Graven naer.

Ekjent tit du skuffer smertelig,
 Og Drømmetant for Sandhed giver,
 Ekjent ofte den et Støvgran bliver,
 Du ahuede fornem og rig;
 Saa dog — det er saa søde, at drømme
 I mørke Nat den klare Dag —
 Byd falske Glædes: Varsler strømme
 Dybt i min Varm, naar den er svag!

Med Moderhuld ledsag mig du
 Igjennem skumle Vanhelds Dage!
 Min bange Sjæl du kjærlig drage
 Bort fra hvert angstesvangert Nu!
 Og skal i sidste Stund jeg have
 Ved Mindet om hver Stet henbragt:
 O Haab! min Tanke blide du have
 Til Naadens Gud og Godheds Magt!

M. S. Buchholm.

 Til * * * *

foran i Nytaarsgave for Damer.

Sit et Har med Dandsfjed heniler,
 Og et andet tungt ved Krykker gaaer:
 Hiint, som dette, snart i Fortid hoiler;
 Dunkelt Minde kun af hvert bestaaer.

Nojsomt lad os takke for de Dage,
 Dem i Graad og Smil os Himlen bod,
 Trostigt see mod dem, vi har tilbage,
 Og ved Isen Grav den hulde Død!

Og paa Vejens did vi trostigt lede
 Efter hver en Blomst, som spirer der!
 Den vi stille nyde, signe, frede!
 Af et Forsyns Haand den plantet er.

Denne Wiisdom lærte jeg af Kummer:
 Gode Pige, lær Du den af mig!
 Paa Din Vandring til den trygge Slummeer
 Venskab ofrer denne Blomst til Dig.

 Haste.

Til

 Til Elisa B.,

 i Esterhøsten 1795.

Rosens Blomstertid er sounden hen;
 Alt dens friske, blide Farve blegner,
 Nat og vidnende dens Hoved segner;
 Snart gaar nøgne Torne blot igjen —

Derfor kan jeg ikke ofre Dig,
 Skjønneste Elisa! denne Gave;
 Men der groer en Blomst i Edens Have,
 Skjon, som hiin, men usorkræufelig.

Ukyld er dens Navn — den blomstrer end —
 Stredse den Din hulde Varm oplive!
 Livets Esterhøst kan ej afribe,
 Modgangs Storme kan ej knække den.

 F. Schmidt.

 J. P. S. Stambog.

Haab ej Fortuna's høje Gunst at vinde —
 Madamen er af Deres eget Kion;
 Hun sine Luner har, og tør vel finde,
 At De er akt for vittig, yndig, Kion.

Sligt Damerne ej altid godt kan lide —
 Bar Lykken derimod en Adams Son,
 Den vandred' stedse fro ved Deres Side,
 Og fandt i Deres Emil sin bedste Lon. —

J. Schmidt.

 Til en Pige paa hendes Fødselsdag.

Du undres, hvi du faaer ej mindste Skjænk fra mig?

O, Intet eller Alt jeg vilde give dig.

Sid kun jeg eged' een af Jordens første Throner!

Jeg gav dig den i Dag, og fik et Smil igjen.

Sid kun min Harpe led, saa skjænt som Kælligrens
 Toner!

Dit Navn ej skulde doe i tusind Aldrer hen.

Men Skjebnen intet Stort bed i min Lod at falde;

Den gav mig kun en vild og æm og sværmerisk Sjæl;

Ja, paa den hele Jord kun eet jeg mit kan kalde;

Jeg kun et Hjerte har — og det forsmaa'r du vel?

M. C. Bruun.

 Til Lina.

Den Pige, som kun da er glad og mild,
 Naar Smilger ned for hendes Alter faldt;
 Hvis Dje luer strax af Bredens Tid,
 Naar engleffion du hende ikke falder;

Og som saa gjerne sovrime vil omkring
 Med Glædens Stof; som huuslig Enkethed tjeder;
 Som siger: det er dog en herlig Ting,
 At dandse Natten bors i Salsgheder;

Som troer, sit Vard hun dobbelt seke bor,
 Naar kostbar Dragt, den Modens Luner byde,
 Omflagrer hende; og som glemmer for
 Sin Dyd, end Perlen, som skal Haaret pryde.

See! denne Pige kald forbi jeg gaar;
 Og dersom end et Smil hun til mig sender,
 Det til mit Hjerte aldrig, aldrig naar,
 Thi jeg i det Beninden ikke sender.

Dyrtigt Elskov hende fremmed er.
 Kofetten lig, sin Haand hun til dig rækker,
 Naar Galdet vinker; — vinker det ej meer,
 Med Spodskhed hun den da tilbagetrækker.

O Gud ske Lov, at ej blandt diffes Tal
 Min Lina er! Jeg uden Skromt kan sige:
 Du er saa ganske den, du være skal:
 Jeg er saa lykkelig ved Dig, min Pige!

C. H.

 Fader Evans Bud.

Hører, Brødre! Fader Evans Bud!

Kjed af Lighed og af Torden

Har Kronen sat de Druers Gud

Til Beskytter over hele Jorden.

Jeg, hans Præst, forkynder Eder

Evans Evangelium;

Dg hans Dyrkere jeg leder,

Til et nyt Etklum.

Hører Alle, drikker Kun, og troer!

Kant sin sjeldne Driisdem spilder;

Thi hos Evan ene Sandhed boer,

Dg jeg aabner Jer dens rene Kilder.

Tømmer skummende Pokaler!

Jorden skal forvandle sig!

Evan vil det! Han befaler;

Dg enhver er lykkelig.

Over

Over hele Jorden herke Fred!

Ingen skal sin Nabo hæde!

Ingen Konge skal i Heltens Fjed

Gjennem Borgerblod og Taarer vade!

Evaa liden ingen Trette.

Broder, har du hadet mig?

Freden skal os livet lette:

Tag min Haand, jeg elsker dig.

Paa hver Qvindes, paa hver Piges Kind,

Blomstre Rosen uden Sminke!

Styrke, Sundhed, og et frejdigt Sind

Lede Manden, selv hvor Farer vinke!

Varme falde hvert et Hjerter!

I hvert Hoved vorde Lyd!

Uden Brode, uden Smerte,

Evinde livet, som et Rys.

Evan byder, og Cytheres Son
 Skal hans vise Bud adlyde.
 Pigen vorde firax en Wdlings Son,
 ! Naar de sytten Somre hende pryde!
 Ingen Muur af Adelsbreve
 Skille tvende Hjerter ad!
 Dyd og Dyd forenet leve
 Ewig elsket, evig glad!

Evan, Evan, o! hvor er jeg glad! —
 Brodre, mig han ogsaa sonner! —
 Jeg i fjerne Fremtid seer en Nad
 ! Af tusind Sonne; Sonne; Sonner! —
 Yndig smiler hist Melinde;
 Og jeg glemmer Gudens Wiin.
 Kom til mig, o! Huldgudinde!
 Du og Himlen vorde min!

Sander.

 Aftenstjernen.

Over Jorden Nattens Elor var faldet,
 Etjerneglimmer funkede derpaa;
 Nattergalens Jubler havde kaldet
 Mig til Vred af Kovebrandset Aa:
 Tavð Naturens Herlighed jeg ned,
 Medens rolig Tak fra Hjertet fald.

Genrykt saae jeg Aftenstjernen blinke,
 Ufortolket Godhed fandt deri,
 Og omkring mig syntes Alt at vinke
 Mig til Sang og yndigt Evarmeri:
 Strax min Haand den kjære Cithar tog,
 Strax jeg bly de gyldne Strænge slog.

Vældigt fol'de jeg mit Hjerte banke,
 Og et Glimt fra Vestens Stjerne foer:
 Glad mod Straalen hæved' sig min Tanke
 Let, bevinget op fra mørke Jord;
 Jeg paa Stjernen stirred', og den var
 Meer, end nogenfinde, skjon og klar.

Ned fra den en Skabning saae jeg stige
 Paa en Ekse af reuest Himmelblaa;
 Herlig den blandt ingen Dodelige
 Af sin Ekjonhed kun en Ekngge saae;
 Laurbærkrands omkring dens Pande sad,
 Og dens Blik var aabent, højt og glad.

Aftenroden sig paa Kinden mased',
 Mens paa Sneen sig Haaret bølged' hen;
 Englechoret tav i det den daled', -
 Men den smil'de det til Sang igjen.
 Ned til mig den soæved', blid og huld;
 Jeg mig højed', tavst og undringsfuld.

"Mnemosyne blev ved Zens min Moder,"
 Sagde hun med Guddoms-Smit og Rest,
 "Og Hvol ved ham min Ven og Broder;
 "Al min Daad er at udbrede Lyst:
 "O! jeg veed, dit Hjerte hylder mig,
 "Derfor, Pige, kommer jeg til dig."

"Stjernen, hist du faer, er min Volsig,
 "Glæde der med Visdom parrer sig;
 "Der med Benskab, der med Dod fortrolig,
 "Jeg ved gyldne Harpe fryder mig,
 "Og af eviggrønne Laurbærtra'e
 "Til min Væ jeg plukker Krandsø der."

"Naar min Yndlings Mand bevinget svæver
 "Til min Stjerne kun et Øjeblik,
 "Skuer jeg, hvor Fryd ham gjennebæver,
 "Og velsigner selv den Ild, han fik;
 "Om jeg fletter ham en Laurbærkrands,
 "Bytter han den ej med Kronens Glands."

"End

"End din Mand, for mig, ej bid kan vinde;
 "Dog dit Hjertes Tone blev mig kjær;
 "Thi lad mit Besøg dig ofte minde
 "Om den Stjerne, som min Dødsig er;
 "Lad Natur kun høres i din Sang:
 "Da maaskee du naacr mit Lys engang."

Musen svandt, men du, min Stjerne, ikke;
 End jeg henrykt stuer op til dig,
 Henrykt mindes hine Diebliske,
 Da en Guddom sig nedlod til mig:
 Nu jeg fatter, hvi du stedsse var
 For min unge Sjæl saa dyrebar.

Louise ****.

Pille Hans,
 en sjælandsk Idyl *),
 min gode Ven, C. H., tilegnet.

Tid, fæftri glimter Morgenrøden frem,
 Og lugnet Ar med rødlig Straale smiler;
 Alt oppes muntre Flok i Bondens Hjem,
 Og Knos til Lee, og Moe til Riven iler.
 I blandet Hob de gaar af Bøer ud,
 Med Hesteredskab paa den vante Naffe,
 Og Knosen holder Hje med sin Brud,
 Saasnart hun med en Nabo monne snakke.
 Saa quade de med enig Røst en Sang,
 Der hid til dem fra Peters Bryllup fortes,
 Og Morgenlerker lytte til den Klang,
 Som tit om Adelsteen og Frihed hortos.

Dag

*) Fortsættelse af Birthe, see Nytaarsg.
 1795. S. 3. ff.

Bag efter nøgne Trop en ældre gaar
 Med mere sene Fied, og Meer at bære:
 Madmoder Si i Bimflen har; (en Saar
 I Klaren Slaffe vel til Faer tør være.)
 Han stopper korte Pibetøj, slaar Ild,
 Og puster i sin Trokke til den brænder,
 Og Selskinds Pungen holder Moderild,
 Samt Staal og Steen og Kee, mens Fader tænder.
 Saa see de glade de Guds Gaver at,
 Som Gud dem under, nu, de vorde gamle,
 Og hurtigt Bejen gaar, og hun og han,
 For selv de veed, med unge Flok sig samle.

Nu gaar det rap: her bindes; hiffet mejes;
 Og hiffet alydne Sæd er lagt paa Skaar: *)
 Der kappes veore Piger, Alt opnejes; **)
 Og atter hiffet Travehoben staar:

Der

*) Naar Sæden er afmejet, men endnu ikke rort med Riven, siges den at ligge paa Skaar.

**) At opneje eller neje op bernder i Sjælsland, med en Rive at bringe den afmejede Sæd i Bunker, saa den kan bindes.

Der Vognen under Støj og Gøglen lasses,
 Og Karlen modig højt paa Neger staaer;
 Saa hugnet Læsmæed *) over Sæden presses,
 Og nu med Hvy og Stang det hjemad gaaer.
 Saa kommer han til rummelige Lade,
 Did Høns og Gæs henstimle til saa froe,
 Ekout, at! de sankes der til egen Skade;
 Thi Svøben jager dem af rene Lo.
 I Læden gamle Folk den Sæd modtage,
 I rette Lag og Rader ordnes den;
 De heste Vognen ud maa baglænds drage,
 Og, hvo! saa galopperes bort igjen.
 Saa kappes der, og Kjøresvenden støjer,
 Og Hsten, rad for Pidsken, løber rap:
 Ved anden Travehob paa gamle Lejer
 Det unge Folk beghuder, hvor det flap.

*) Læsmæed eller Læsketræ kaldes en Ders til indrettet Stang, som lægges over Sæden og ved begge Ender fastbindes paa Hestvognen, for at holde Læsket sammen.

Kun Hundemand Jacobs unge, fagre Bis
 Cad, Trods det Kjenne Veir og Hosten, inde;
 For hende balmærkt var det hele Liv,
 Og stedt i Vaande var den hulde Qvinde.
 En dejlig halvaars Dreng ved Varmen laae;
 Thi Moder var hun, Moder var den Arme,
 Og Sønnen ej for Pine kunde faae,
 Ak! ej en Taar, det Himlen sig forbarne!
 Og Virkethe grød, og pnsled' Faders Hans,
 Og byffed' ham, og holdt ham til sit Hjerter,
 Og svinged' ham for lille Epsel i Døds:
 Forgjebes Alt; thi stor var Drengens Smerte.
 Han strakte vildt, og knytted' spæde Haand,
 Og kreg, det Evden styrted' ham af Panden,
 Og klostedes, og krynped' sig saa vaand,
 Og klemte sine Summer mod hinanden.
 Og raadvidd Virkethe sig, som Varnet, vred,
 Og bad fortviolet: "Gud mit Dje lukke!"
 Saa lagde hun sin Hans i Buggen ned,
 Og for ham sang, afbrudt af Graad og Sukke:

Biffelu, min Dreng!
 Din lille Seng
 Er rede til gavnlig Hvile:
 Saa sov en Stund,
 Og und dit søde Blund,
 Og vaagn saa for at smile!
 Biffelu, min Dreng!

O! sov, min stakkels Dreng, o! grad ej meer!
 Gud veed, jeg kan ej doje, hvad jeg seer.

Biffelu, min Dreng!
 Din lille Seng
 Har Hvilse for den Fromme:
 Den stemme Mand
 Vel neppe blande kan,
 Naar Midnatsstund er omme.
 Biffelu, min Dreng!

O! sov, min stakkels Dreng, o! krymp dig ej!
 O Gud, hvad Jammer overlever jeg!

Biffelu, min Dreng!
 Din lille Seng
 Er af min Rigdoms Leje:
 Saa lykkelig
 Jeg Moder ejer dig,
 Som Juret kan opveie!
 Biffelu, min Dreng!

O! sov, min stakkels Dreng! Jeg synger jo!
 Mon Gud i Himlen har forglemt os Do?

Biffelu, min Dreng!
 Af lille Seng
 Du gaar til Fryd og Nøje:
 Vær snild og god!
 Gør aldrig Gud imod,
 Og luk engang mit Øie!
 Biffelu, min Dreng!

Nu tavst hun om paa Ervens Pærgulv gik;
 Med Barnets høje Ekris hun blanded' sine:
 Dog til dets Redning hun et Judsald fik,
 Og Haabet smil'de halvt til hendes Pine.
 Af Buggen hun sit Hjertes Gudling tog,
 Og i sit røde Filtens Skjort ham svøbte,
 Der udenom sin Muktums Raabe slog,
 Og bar ham op til Manden, som ham døbt.
 Guds Fred hun bed, og blev saa hjertesfro,
 Da hun fornam, at Fader dog var hjemme,
 Og af ophovnet Dje Glæden loe,
 Da hun fik Velkomst af hans hulde Stemme
 Den Præst var klog og blid, hver Edels Ven
 Sig altid sig hos Stor saavel som Liden,
 Han lindred' Kummer, hvor han mødte den;
 Mod Overtro han Palmen bar fra Striden;
 Hun var en Mard, o Victor Hjort, som Du
 Sid Dig og ham de Præster alle ligned'!
 Da Held og Fred paa guldne Jord endnu
 Os, idel Himlens Vædslinger, velsigned'.
 E 4 Den

Den Præst saa venligt taled' Birt he til:
 "Hvad Godt, Moersille? Hvorfor saa bevæget?"
 "O Fader!" svared hun, "jeg Stakkel vil
 "Naadsyerge Ham, og blive vederqvæget.
 "Min lille Hans har nu i Dage tre,
 "I Nætter tre, holdt stændigt ved at Krige,
 "Og knyttet Haand, som Fader her kan see;
 "O! til min Jammer Verden ej har Lige.
 "Jeg har tult i ham al den Medicin,
 "Som Bedstemoer har raadt mig: Alt forgjeves!
 "Nu tænkte jeg: maaſke lidt Kirkeviin *)
 "Kan hjelpe ham, og al min Onide hæves.
 "Gud lønne Fader! und ham lidt af den!
 "Min sidste Tiid staaer nu til den alene:
 "Jeg skal forskylde Ham alt Godt igjen;
 "Næst ej mig Stakkels Moder dette Ene!"

Med

*) Løvningen af den Viin, som bruges ved
 Communionen, anseer Landsby: Overtroen
 for en almindelig og kraftig Lægedom; og
 da Præsten oftest leverer Viin til Kirken,
 søges den hos ham.

Med beemodblandet Emil den kjære Præst
 Anhorte Birthes tillidsfulde Tale;
 Han ikke spotted' med eenfoldig Gjaft,
 Han ej med mægtig Lardon hørtes prale.
 Blidt maaled' han til Qvinden: "Kjære Moer,
 "Den Lilles Jammer kjer mig i mit Hjerter;
 "Men Dvertro det er, ifald I troer,
 "At Bliin, en Snees har smagt, kan lindre Smerte.
 "Paa Alteret selv den er kun simpel Bliin,
 "Endskjont indviet til den Bedstes Minde;
 "Langt mindre blev dens Levning Medicin
 "For Syge, Lamme, Halte, Døve, Blinde.
 "Nej, Kjære! men jeg veed et lidet Grant
 "Af Lægekunsten: Hans skal have Lænder;
 "Jeg det paa Drengens Gummer sole kan,
 "Og i hans Krampetræk jeg Sygen kjender.
 "Her, Moer, med denne Syrup Gommen smør!
 "Naar den er brugt, I mere skal bekomme;
 "Bed den, næst Gud, hans Lænder brynde tør,
 "End muligt for en Uges Tid er omme.

"Ehi Gud er Fader selv; han lagde Kraft
 "I Markens Urt for os, som er' ham kjære:
 "Jeg haaber, han velstiger denne Cast
 "For lille Hans. Nu, Gud med Eder være!"

Nu Birthe kysset' Faders Haand, og gik,
 Og Præsten skupped' hestigt paa sin Hue.
 Hun sukked: "Å! ej Kirkevin jeg fik!"
 For næste Nat begyndte hun at grue.
 Dog neppe hjem med Hans hun kommen var,
 For Præstemandens Raad saa flittigt fulgtes,
 Og fandt hun, BARNET mindre Tænder fik,
 Endskjont endnu de spæde Vidser *) dulgtes.
 Og Natten kom: de hvil'de begæ To,
 Saa let, saa sødt det Barn, den Moder hvil'de;
 Og Jacob froded' sig ved deres No,
 Da han med nysod Dag til Arbejd il'de.

Alt

*) Bønderne kalde undertiden Børnetænder og overalt smaa Tænder Vidser.

Alt Morgensolen højt paa Himlen stod,
 Og luud' varmt paa Hostens muntre Ekare,
 Da Birthe vaagned' op med styrket Mod,
 Og moderligen paa sit Barn tog vare.
 Knap aabnes Munden paa det kjære Noer,
 For Birthes Dje saae en Tand derinde;
 Og glædetruslet ud af Sengen soer,
 Og ned paa Knæ, den unge, fromme Dvinde,
 Og høit hun kreg: "O Gud! jeg takker dig!
 "O! hvor velsigner du mig ringe Moder!
 "Tilgiv, om jeg utaalig teede mig!
 "Tilgiv mig, Fader, o! thi jeg var Moder!
 "Nu skal jeg prise høit dit store Navn,
 "Og al din Miskandhed, og al din Naade;
 "Thi du har frelst min Dands af Dødens Tavn,
 "Og bløst din Godhed mod mig overmaade.
 "O! jeg forglemte tit min Aftenbøn,
 "Og tit en Eed undslap mig stemme Dvinde!
 "Og dog du atter sjenker mig min Søn!
 "O! jeg er det ej vord, jeg Synderinde!"

Nu fyrted' Vecmodsglædens hede Graad
 Paa Virthe's slegne Barm, som Dier klemte;
 Saa tænkte hun med Tak paa Præstens Raad,
 Og ham af Hg den første Snees bestemte.
 Og nu hun lagde Drengen til sit Brøst:
 Han før ej varde kunde, fjent han vilde;
 Nu drak han ret til sin og Moders Lyst,
 Og smigred' sødt, og Klapped' Mælkeus Kilde.

Nu snart den unge Moder var i Klæder,
 Og lystigt hun omkring i Gruen sprang,
 Og højt gjentød den af de Himmelglæder,
 Dem Dvinden af sit Hjertes Fylde sang.
 Saa hurtigt fik hun høirod bunden Troje
 Med grønne Silkebaand i Varmen paa,
 Imens med muntert Spil det Moder's Dje
 Paa mættet Unglings glade Fagter saae.
 Med Camelottes Skjort, med Silkehætte,
 Med ulden Damast; Vul *) hun smykket var,

Og

*) Vul kaldes et Livstykke eller en Troje uden
 Ermer.

Dg tog sin Dreng, og fløj med Trin saa lette
I Marken ud, hvor Jacob Sæden skar.

Dg Alle kom den unge Liv imøde;

Thi hun var flink, og hele Byen kjær,

Dg Alles høje Glædesfrig udbrøde,

Fordi de saae den vore Pusling der.

"D! see 'et lille Kree! D! see 'en smiler!

"D! see 'en Lunter! *) See, o! see, 'en leer!"

Saa raaber hør, og seo til Drengen iler,

Dg ham, som et Bidunder, grande beseer;

Mens Faderen ham, stum af Byt, omfatter,

Dg hvister ham i højen Himmel op,

Mens Gamle raabe: "Hia! **) Darnet dratter!

"Er det haandteret med den spæde Krop?"

De lejred' sig til Middagsmaal med Gammen,

Dg Hans indslædedes paa Moders Ekjod;

Saa langed' de til Krukken allesammen,

E 7

Dg

- *) De Bevægelser, hvilke Børn gjøre med Arms
mene og Hænderne, inden de endnu have Fast-
hed i at berøre noget bestemt Sted, kalder
Sjælunds; Bonden at faare.
**) Hia eller Hiane er en Landsby; Inter-
jection, og betyder omtrent: Gud bevare os!

Og glade søbed' varme Mælk og Brød,
 Og drukke vældigt Æl dertil, og sikked'
 Den net udkaarne Ekee saa reen, de gad',
 Og aade Sult og Brød, indtil de hikked',
 Og sagde: "Gud skee Lov for Æl og Mad!"
 Eaa gogled' lidt det unge Folk, mens Moder
 Sik Krulle, Skaal og Trætallerken sat,
 Eamt levnet Brød og andre Husets Goder,
 Som nu blev' ned i dækker Madkars sat.
 Og derpaa lagde hver sig hen til Hvile,
 Mens Middagssofen stegte lidt for flent.
 Kun Birthe saes med Drengen bort at ile,
 Thi han ej havde Præstens Raad forglemt.
 End smurte hun de Gummer nogle Dage,
 End trende skjonne Lænder viste sig;
 Alf Barnets Sygdom Intet var tilbage,
 Og Birthes Moderssel var lykkelig.

Hver Dag hun nu til Arbejd lod sig lede,
 Men smutted' hurtigt hjem hvert Øjeblik;

Dog holdt hun Skridt ved hurtigt, at opneje,
 Skjont Hans saa tit en Taar hos Moder fik.
 Og flittigt hun til bedste Hønes Rede
 Hver Morgen efter Eg til Præsten saae,
 Og hvert et fundet Eg hun monne frede,
 At snart hun Sneesen foldest kunde saae.
 Nu var den fuld: hun tog sin Dreng med Glæde,
 Og gav ham Die, og ham ved Brystet bar,
 Og i et nyt og vaklert trykket Klæde
 Den sankede Snees Eg i Haanden var.
 Saa gik hun til sin gode Præst, og nedte
 Ham til at tage, hvad i Klædet laae;
 Og Manden saae, hvor Kvindens Hjerter blødt,
 Ifald han vilde hendes Skjænk forsmæge;
 Thi tog han den tilsidst. Med ventlig Stemme
 Han sagde: "Mange Tak, min Kjære Moer!
 "Kun, aldrig Gud I mistroe eller glemme!
 "Thi det er ham, som hjalp det lille Moer."

Haste.

 Til Elna.

Her i Nattens Rolighed mit Hjerter
 Glad sin sidste Tanke ofrer dig,
 Dig, du Bedste, som mig elste lærte,
 Dig, som ene gjor mig lykkelig!

Snart, naar Sønnen breder sine Vinger
 Blid, velgjorende hen over mig,
 Naar hver Sorg er glemt, min Sjæl sig svinger
 Gjennem glade Dromme hen til dig.

Og jeg seer det Kionne, Inse Øje,
 Denne Mund, som aander Kjærlighed,
 Seer det Smil, dig kjenkes af den Høje,
 Elna's hulde Smil jeg glædes ved!

Og jeg vandrer henrykt ved din Side,
 Smager Fryd, som vaagen nægtes mig,
 Glemmer hvad om Dagen jeg maae lide,
 Naar jeg sorgende maae savne dig. —

Ja, selv Dødens Engel ikke river
 Dit det elskte Billed af mit Bryst,
 Lina, gjennem Evigheder bliver
 Disse Glæders Minde kun min Lyst!

H. B. Lundbye.

 I m p r o m t u

ved en Vens Bortrejse til Vestindien.

I Vesten ligger der et Land,
 Herr Colou fandt det forst,
 Dets Hede ej beskrives kan,
 Den giver megen Torst.

Derfor florerer Handel der
 Med Wiin og al Slags Drif,
 Der vorer Sukker fjernt og nær,
 Og deraf Nam man fik.

Man har da Punsch og Wiin og Aft
 Hvad prægtigt drikkes kan,
 Det Landet mangler i Gehalt,
 Er skundom noget Vand.

Her Wiin os kjerlig givet er
 Og Vunseh og Vand og Ekjært,
 Naar Vand engang dig fattes der,
 Saa see paa disse Vers!

H. W. Lundbne.

Paa Eugenios Fødselsdag.

Hoi, elskte Ven, kan ej Din Pige,
 Trost til Dit samme Brøst, Dig sige
 Alt hvad hun føler paa den Dag,
 Der først Dig vinkede til Livet? —
 Dig, som hun har sit Herte givet,
 Til sidste, sidste Aandedrag.

Dog Du har læst det heelt; Du kjender,
 Hoor tro, hoor huldt, hoor varmt det brænder
 For Dig, mit Puske, Haab, mit Alt.
 Dig beer jeg Godt, naar Dagen bryder;
 Dig, for mit Dje Hvile nyder,
 Jeg held fra Himlen har nedkaldt.

Maa dette sidste Gang dog blive,
 Jeg skal Dig paa Din Fæst tilskrive,
 Imens jeg sukker ved Dit Savn.
 O! kom at hente Din Veninde!
 Og neffom med sin Lod, hun finde
 Skal Eden, Vedste! i Din Favn.

Laura.

 I en Stam bog.

Dig stjenktes huanlig Glædes Sjonne Lod,
 En om, en ædel Mage deler det;
 Dit Vord paaskjønnes, Venner elke dig,
 Og blide Timer Musen dig tildeler.
 O Ven, saa svinde alle dine Aar!
 Saa lyse Fred paa alle dine Veje,
 Alt selv som Olding døende du sig:
 "O Gud, min Tak, thi jeg var lykkelig!" —
 Men rover Døden dig en elsket Vio,
 Forlade Venner dig, mislændes du,
 Og lyder vanlig Harpe selv ej meer,
 Da mindes du, o Ven, der er en Varm,
 Som trofast føler, deler al din Sorg,
 Som aldrig, aldrig vil mislænde dig!

H. W. Lundbye.

Raad til en ung Pige.

(Efter Pottleton)

D hor af mig, Velinde! Wennens Raad,
 For strange til at kildre Damer's Pie,
 Ei smigrende, som heurht Elfers Pen;
 Kun Sandhed; — sjelden sagt af Mund til Qvinder.
 Dog bedst jeg priser dig, naar jeg dig larer,
 Hvad Qvinde; Vetsind frygter for at vide.
 Min Noes det er: Oprigtighed at vove;
 Men din er storre; — thi du taaler den.

Haard er den Ekjabne som dit Kjon maa stikke.
 Gaa sande Venner Qvinden har; — som Fyrsten.
 Hver egenlyttig nærmer sig til begge.
 Ministren, Elferen kan sjelden troes;
 Thi daaredes den Ekjonne tidt af Vetsind;

Miskædtes værst af den, hun troede bedst.
 I moeres ved en Drom om indbildt Velde;
 Og sluffes meest, naar meest I troe at herse.
 Hvad er dit Kjøns den første, sidste Tid?
 Hvad er dets Hjerte, Fryd? — at være smuk.
 Ved Toiletten fængsles hv'r dets Tanke;
 Og Pyntning er dets Møje og dets Lyft.
 Her Øje, Haand og Laber gaac i Skole.
 Hvert Ansigtstræk har sine lærte Regler.
 Og dog hvor Faa har desuagtet lært
 Ei at vandre denne Himlens Gave?
 Hvor sjelden kan den stolte Ekjenhed røre!
 Hvor Mangen — skabt til Elskov — kan ej elkes!
 Devar, o Ekjonne! da en jirlig Ynde
 Ei blot i Klædedragt, men og i Sjæl!
 Søg deri kun din Pryd, og viid at talfes
 Ved yndige Naturs utvangne Lethed!

Siig ei letfæindig efter farligt Vid!
 Vær viselig tilfreds med Jeon Forstand!
 Thi Wittighed, som Wiin, beruser Hjernen.
 Den soage Qvinde kan ej taale den.
 Meer end de Halves Wittighed er indbildt,
 Og vee den halve Deel, som har den sande!

Dit Kjønnets Manker — o nedlad dig ej!
 Tro ej, at Falskhed er et Tegn til Enille.
 For dig Oprigtighed er største Wiisdom.
 En Qvindes Trædskhed er den Galnes Ondskab.

Vær dydig selv! troe ej, at Andres Skam
 Dit Værd kan hæve, pryde kan dit Rygte.
 Den Kuipke taler haanlig om den Faldne,
 Som den forviste Statsmand om Ministren,
 Og begge onske sig dens Plads, de spotte.
 Elskværdig, mild og blid er bedste Dyden,
 Etjan uidentil, og indenfor boer Fred.

Den Knipstæs Vre er en hæftig Storm,
 Er Styghed i sin ræddeligste Dragt,
 Og fræk den trodses Mennesker og Guder;
 Com grumme Udyr vogte Kampens Hule.

Eg kun at werde god, men aldrig stor!
 I Londen Avinden altid ædlest virker;
 Ufæet af Mængden hendes Dyd er skjønhest;
 Sændt, hunsligt Vard sner for det stærke Lod.
 Lad hardet Mand kun følge Herrens Lov!
 Bert Rald det blev i Raad, ved Hof at glimre;
 At virke for en falsdefærdig Stat;
 At tredse Noinds Harm, og werde store.
 Een Tid bor solde eders kjaerne Bryst,
 I Livet blev det eders Rald — at elsk
 Til dette store Maal I stedse stræbe!
 Det udgjør eders Hald og eders Noes.

O viis dig aldrig kold, naar varmt du føler!
 Forsigtig valg, men elsk saa — inderlig!

Det snevre Hjerte, som kun halv bortskænkes,
 Ej faaer sin Plads i Elskovs blide Himmel;
 Den største Grad er her den sande Godhed;
 Det er en Elfers Død, — at overdrive.

Forsmaa den usle Fryd, at volde Smerte!
 Troe ei, Erobring giver Det til Haanhed.
 En feie Tid kun varer trodsig Valde.
 Fornarmet Amor søger Hevnens Stund;
 Han tager snart det Herredom, han gav,
 Dø snart Tyrannen vorder da en Træl.

O Held den Pige! hun fortjener Held,
 Som gav sin hele Sjæl til den, hun elsker,
 Er ej forsængelig; — er idel Omhed;
 Ej søger anden Magt, — end meest at takkes.
 Til billig Gjengæld kan hun vise ham
 Uframtet Kjærligheds den ædle Varme.
 Selv en usladig Mand hun vilde sængle;
 Erkjendelig han ej vnskede Forandring.

Men at ej Sorg skal tære Mandens Noe,
 Dg Gladens spæde Knop skal visne hen,
 Da lad Fornuftens Stenime sige det,
 Som Lidenfabeln gjerne vilde: Kule:
 At Hymens Vaand med Klogskab knyttet skal,
 Forgiveness kroner Venus Eteparret,
 Naar Luffen fuer vred til deres Samfund.
 Suart Gladens søde Drom forsvinde skal;
 Dg mættet Phantastie ej kuffe meer.
 De vaagne, for at føle varig Sorg;
 Med fælles Taarer skal de Lejet vrede.
 Den Omhed, som dem Lindring skulde skjænke,
 Foroger kun den bittere Rummers Qvide;
 Thi lettere bær den sin egen Sorg,
 Som ikke vidste, at den Anden leed.

Dog hellere du taale dydig Smerte,
 End sælge dig for Binding. Vegt dog aldrig
 Den Usling, du foragter eller hader,

For Rigdoms eller Højheds tomme Skin!
 Iblandt de Faldne er dog den ynkværdigst,
 Som ei blev Elskovs Nov, — men Vindesugens.
 Her hjælper Rone-Navnets Klang ei stort.
 En Pige, givtet saa, fik Skjogens Lod.

Ved høfdigst Valg, naar Himlen gunstig skænker
 En lige Omhed, og fornøden Lykke;
 Dønk ei: at vinde Manden er dig nok.
 Lykfsalighedens Priis endnu maae vindes.
 Tidt sorgløs Viv, til egen Skade, fandt
 At Elskeren fan vorde tabt i Manden.
 Charakter eenes tryllede hans Hjerte.
 Ved Dydens Bistand maae de fængste det.
 Din Klostreb give du det skønne Præg
 Af Omfarg for ham, af beangstet Omhed.
 Hver håndlig Migt lad synes kun at finde
 Af blid Bekymring for hans Vel og Bøe!
 Om Husets Scepter han dig overdrager,

Lad, som du tjener ham; — vær stolt deraf!
 Det hverdags Samliv gjør du ham saa kært
 Ham Elskerinden trylle skal i Roneu;
 Og ryuset Alder skal umærket komme;
 Hans Dje seer dig end i al din Skjønhed;
 Ja paa din Kolde, evig klare Urne
 Hans Omhed's Ild uslukket braude skal!

Ved disse Raad, Belinde! vilde jeg
 Din Dindighed forhøje; og dit Hjerte
 Jeg vilde lære alle Elskov's Kunster;
 Men tungere det var mig, at betragge
 Mit eget med den Kunst, du alt har inde.
 Heel vel du snoer det skjulte Baand, som binde
 Den Sjæl, du fængslede, med venlig Magt.
 Hver blid Tilfokkelse du særdig bruger,
 Hvert Haab, som sætter, og hver Fryd, som trykker.
 Dit Guille feler jeg. Alf dig jeg modtog
 De Regler for at takkes, som jeg gav dig.

—————

Den ene Haand toer den anden.

—————

Det Sukker, som os Skjæbnen byde,
 Alt gjøre Livets Koldstaal sød;
 Den Sedme, som den lader hvide
 Paa rore Dages Rullegrad,
 Det kan Philosophien være;
 Den er at faae hos Mester Kant;
 Men fjerne Oldtid til sin Ære,
 Den Sedme kun i Ordsprog fandt.

De Gamles Smag er dog den bedste;
 Erfarenhed, ej Hjerneskind.
 De hængte, deres Tid at gjæste,
 Ej entegorisk Vælsespind.
 Den Autor havde Guld i Munden,
 Der lærte disse sande Ord,
 (En Skaal med Livet selv paa Bunden)
 Den ene Haand den anden toer.

Hver viis en Regel er ej denne!
 O! glem den aldrig, Kjære Ven!
 Ved ydmyg nogen dig at tjene;
 Din Tid unyttig drives hen;
 Men toer den ene Haand den anden,
 Da seer du Frugten af den Kunst,
 Endog den Hvermands Besel, Fanden,
 Gjør ingen Hverie omsouff.

I hver en Klemme, Hver en Kribe,
 Kom altid dette Vink ihu;
 Om du til dette Kneb vil gribe,
 Af hver en Vaande fries du.
 Den Haand, du vil, man dig skal række,
 Alt toe du ej maa vare feen.
 Lad saa dig ingen Fare skrække;
 Du bliver hjulpen, frelst og reen.

Men Kjære, træd i Ægtestanden:
 Døbt dig, at du forhæler den.
 Toer der den ene Haand den anden,
 Saa glider Livet sagte hen.
 Naar Parret Mandeklid sig byder,
 Da vndgaaes alle Lyffkens Stød.
 De ved en glad Forening under
 En sukkesvanger Risengrod.

Men af! en rusten gammel Pige,
 En Ugle af en Pebersvend,
 De vilse, evig eenlig, sige:
 "Hvor haardt, at savne kjærlig Ven!
 For mig stet ingen Omfarg drager,
 Hvad min Elendighed er stor!
 Hos lykkelige Ægtemager
 Den eenne Haand den anden toer."

Tode.

Hver:

Hverken for meget, eller for lidt.

Et Par Dyd til Lina.

Naar din Mund ved min jeg finder,
 Kyffer jeg af Hjertets Grund;
 Hastig ved din Rosenmund
 Hver en Time mig bortrinder. —
 Men jeg dog ej straxen siger,
 At Ambrosia ovfliger,
 Fra din Hænde, naar du kyffer mig.

Naar dit Øje venligt smiler,
 Naar det siger, at jeg er
 Evig for dit Hjerter Ljer;
 Glad jeg til din Gavn da Mer. —
 Men i Himlens Regioner
 Da at svæve; Engletoner
 Strax at høre, troer jeg just dog ej.

Naar du vransken, vred og bister,
 Suurt til hele Verden seer,
 Og dig lunefuld beteer,

Døtt fra dig jeg da mig lister;
 Men jeg blir dog ej tilmode
 Som forgik den hele Klode,
 Nej, jeg siger blot: den Slut er vred.

Naar de brune Lokker falde
 Let paa dine Skuldre ned
 Og udbrede Yndighed,
 Jeg dig ganske smuk monn' kalde.
 Men man skal dog aldrig høre
 At jeg navner dig Cythere
 Man paa Gunders Navne spare bør.

Hor, min Lina, hvad jeg siger!
 Sande bør du hvert mit Ord:
 Ero, at man paa denne Jord
 Uden Sværmerie og Smiger
 Elske kan af Hjertets Fylde.
 Du mig derfor ej beskylde
 At jeg ligegyldig mod dig er.

E. S.

Bed

 Ved

 Gehejmraadinde Lovenskjolds Grav.

J, som attraae Danneqvindens Fader,
 J, som seke blide Dydens Vard!
 Dette Sted med stille Sorg betræder;
 Af! thi eders Søster hviler her.

Provet Visdom var i hendes Tale;
 Thi den fyldte hendes lyse Sjæl.
 Ikke for med Lærdoms Dram at prale,
 Ofte huu af Sandheds Rildevæld.

Nej, den Sandhed, som til Dyden leder,
 Som os giver Lys og Trost og Naad,
 Og, som danner os til Evigheder;
 D! den var i hendes Ord og Daad.

Derfor elskede hun Lysets Fader.
 Ero paa ham var hendes faste Borg.
 Derfor lod hun denne vise Fader,
 Som opdrager os ved Fryd og Sorg.

Paa den Vej, han hende bod at vandre,
 Hun med mandigt faste Stridt gik frem;
 Stræng mod sig, og engleblid mod Andre,
 Hun til fælles Maal fremledte dem.

Derfor var hun alle Godes Glade,
 Derfor nød hun Ondens stille Fred;
 Derfor alle Edles Taarer vade
 Denne sande Stores Hvilested.

Ik! hun var! — men enig hendes Minde
 Boer hos dem, som hendes Aand forskod.
 Det besjæle hver en Danneqvinde,
 Til, som hun, at vorde viis og god!

Riber.

Til

Til en Veninde paa hendes Fødselsdag

i et Exemplar af Minna von Barnhelm.

Alt nogen Tid jeg grublet har,
 Til Dorets Fødselsdag Veninde! —
 En liden Gave at udfinde,
 Som Dem ej uvelkommen var;
 Alt var den sidste Dag henvunden,
 Og ingen Ting endnu var funden;
 I Aftes jeg med misfornejet Sind
 Til Hvile lagde mig, og sov omfider ind.

Et himmelsk Vasen fuldt af yndig Værdighed
 — Siig vor Veninde, som Belgjorenhed *) —
 Etog da i Dromme til mig ned.
 Paa Palmen i den Huldes Hænder
 Jeg Venfæbs Genius erkjender.

§ 7

”Eon!”

*) I Thaarups Prolog.

"Søn!" sagde hun, "jeg saae din Smerte,
 "Vær troestig! jeg en Gave her
 "Dig bringer, Høstidsdagen værd,
 "Saae! til min Pindling dette fra mig vær!"

Nu gav hun mig et Skilderie,
 Det Deres var; man strax deri
 Saae Deres hele Aand og Hjerter,
 Selv Juuls mod det var ikkun Kludderie.

Jeg tog det henrykt; hun forsvandt;
 Strax vaagned' jeg af Fryd; men af — jeg fandt,
 Min Fryd var, som sædvanlig, Drom og Lant.

Men nu til Lykke mig i Tanke vandt,
 At Dromme og Drakler gjerue
 En skilt Betødning har;
 Jeg for at finde denne brød min Hjerue,
 Da jeg blev Leefsing's Minna vaer;
 Nu blev mig Drommens Mening klar;
 Er Deres Hjerter, Deres Aand
 Ej skildret der med Mesterhaand?

Dog — det er sandt, det Daarskab er,
 Jeg dette Spørgsmaal til Dem selv henvender;
 Thi gives der vel nogen blande os her,
 Som mindre begge Deles Fortrin kjender?
 Nok da for mig, naar De ikkun erkjender,
 De denne Minna fik af Venkabs Haender,
 Og naar ved Jost og Pudelen
 De stundom tænker lide paa Overbringeren.

Dog uden Spøg! De Gaven huld modtage,
 O! maatte den Dem være kjær!
 Men vent ej fleer Geburtsdagssønner her;
 Thi viid, enhver af Deres Dage
 En lige Højtid er for Deres Venner;
 Hver Dag gjentage de med mig:
 O! at hun maatte blive lykkelig,
 Saa lykkelig, som hun fortjener!
 De da — Veninde! — selv indseer,
 Man Dem paa denne Dag kan intet ønske meer.

Rahbet.

Drøm:

 D r ø m m e n ,

 en Romance.

Skjen, som den blye Førgietwigel,
 Ung Molly gik i Livets Morgen;
 Bøffeden paa sin Rosenvej
 Hun Glæden nød, ei kjendte Sorgen;
 Og blødt og fromt det Hjerte var,
 Som i den favre Barn hun bar.

Men snart hun Emigers Trylleklang
 Med Emil, tilsidst med Bekkøst hørte,
 Og nu ej Nattergales Sang,
 Som Daarers Hylning, hende rørte,
 Hun sagde sig: "Naturen es
 "Er i sin Prnd saa skjen, som jeg."

Da stumred' hun en Morgensund,
 Men ej, som for, saa tryk og rosig:
 Tit brodes hendes lette Bland;
 Thi Barmen var ej Dydens Bolig;
 Hun nu med Gæt forstrækket saae
 En Kvinde for sit Leje staae.

Dødslegthed var paa hendes Kind,
 Med Tungstuds Blik og Røst hun taled':
 "Du traadte nys i Verden ind,
 "Og Daarer Støj som Fryd dig maled';
 "Men lad dog nu min Alvors Røst
 "Opvække Stemmen i dit Bryst!"

"Viid, jeg engang, som du, var skøn
 "Var meer, — var elsket af en Mage:
 "Mit Emil var ham hver M:jes Løn,
 "Hos mig en Himmel var' hans Dage;
 "Og, o! hans Fryd var uden Ravn,
 "Da Bern han krysted' i sin Favu."

"Men

"Men Smiger, Smiger horte jeg,

"Dg snart forgifted' den mit Herte:

"Mit Huus, som før, jeg elsked' ej,

"Dg agted' ej min Adolphs Smerte,

"Jeg betfunds vilde Glæder nød,

"Dg Modernavn forgjæves led."

"Da sank min Sou i Dødens Favn;

"Min Datter died' lejet Døinde:

"Hun lærte Pral med Dydens Navn,

"Men ikke, Dydens Krands at vinde;

"Dg Adolph var uskyldig,

"Dg hvert hans Euf anklaged' mig."

"For seent jeg! saae min Brøde an,

"Jeg snart min Sou i Graven fulgte;

"Men her og fat og troe mig, du,

"Ser hvem man evig Sandhed dugte:

"Kun øvet Pligt gjer lykkelig,

"Dg mindste Brøde straffer sig."

"I Graven selv er ingen No,
 "Naar Helved pincer i vort Hjerter:
 "Thi her mig, og bliv Dyden tro,
 "Bereed dig selv ej navnløs Smerte!
 "I huuslig No, i stille Død
 "Kan ene findes varig Fryd."

Hun svandt, og op af Lejet soer
 Nu Modig, og med Angers Stemme,
 Med Taarer højt den Pige soer:
 "Jeg aldrig Pligters Død vil glemme!
 "O Kvinde, jeg skal lode dig,
 "Og vorde god og lykkelig."

Hun holdt det, blev en Ynglings Aft,
 Sin Afskoms og sin Kredsens Glæde;
 Da seent hun blev til Hvile kaldt,
 Hun modigt saacs i Graven træde,
 Og skændt' ud: "I stille Død
 "Kan ene findes varig Fryd."

Louise ....

Grav:

 Gravsang over en Koe.

Doe hver, som lever eene for at ade;
 Hver af sin Kirkes Synder feed Pralat;
 Hver Pab, som faldte kun med Eovn sit Eade,
 Ein Præstestuel med Præt;
 Hver Stormand, som i Herlighed og Glæde
 Saae medhængtes sin bedre Broder græde;
 Hver Kriger, som lod Korn med blodig Fod nedtræde,
 For Kornets Eier at paalægge Kjæde;
 Hver Herker, som dertil Befaling lod udstæde;
 Doe hver Kalkistokrat!
 For dem skal Kiuden ingen Taarer væde.
 Naar Muses Døden slige ramme seer,
 Den hell.r leer;
 Og græder den, saa græder den af Glæde.

Men naar en Fredelig, uskoldig From og God,
 Som ikke nærte sig af andres Blod,
 Men treertimod,
 Hviß Liv var en Velsignelse for andre,
 Naar sig en Skabning brat maa heden vandre —
 Var den end nok saa mager, ravs, og lens
 I Adel, Guld, og Krudt, og Excellens; —
 Var den endog saa langt fra Kongeglimmer,
 Com Praafens Skin fra Kirkehysets Skimmer —
 Gik den endog ej opret og paa to —
 Kort, var den fromme Gode blot en Koe,
 Saa falder ved dens Lig den rorte Muse Taarer,
 Og gav, for at tilbaekkalde den,
 Den hele Overflod af Bagateller hen,
 Som holder Livet op i hine Daarer.

Ja, rinder, Taarer, paa den Frommes Grav!
 Med dine Taarer, rorte Sanggudinde,
 Skal alle Graziers og Musers Taarer rinde,

Og omte erindre hvad den Dabtes Liv dem gav
 Ved Sundhed at gjengive min Veninde.
 Hvo leed ved Hendes Sygdom meer, end De?
 O! Muserne soandt hen i NE og Bee,
 Og Grazierne salmed' med Palmine;
 Palmine! thi de forstes Harmonie
 Var blot en Gjenklang af Dit Hjertes Melodie —
 Og Graziernes Emile vare Dine.

X

Smagens Forsald.

(Til Rahbek).

Jeg læste samlede hvad mange Gange

Jeg sang i Vennelag

For middelmaadig Wiin at give Mestersmag,

Der Mesterdrikker Rahbeks Mestersange;

Dg saae, han kaldte sin fuldendte Spog,

Der netop er, som rimet Spog bør være,

I munter Latter hyllet Alvors Lære,

Forsøg — Forsøg? udraabte jeg, Forsøg?

Saa skulle vi dog evig staae tilbage

I Sammenligningen med hiine Dage,

Da Latiums og Helas's Harper Klang?

Dg lykkes det en vor Tids Skald engang,

Med hin Tids umiskjendelige Mærker

At præge alle sine Bærker,

Maa Titlen i det mindste vidne om,
 Hans Smag ej dannedes i Grækenland og Rom.
 Quakreon freds nu Forsøg til Viser
 Horas; Forsøg til Oden, og Homer
 Skrev sikkert og paa vor Maner
 Forsøg til et Par Epopeer.
 NE! vor Tids Smag er mindre eller meer
 Fordarvet af Tobak, af Ol, og af Viser.

Æ.

Coffe:

—————

Collerettes Brev til Palmine.

—————

Tilgiv mig, uforglemmelige Frue,
 At jeg, som nys har lært en Smule Dans,
 I deres Vens, mit nye Herskabs Etue,
 Og ej forstaaer det mindste Tydsk og Fransk,
 Men blot mit Modersmaal, Chinesisk Pladder,
 Der klinger, og især i Poesie,
 Gaa værre selv, end Poppenabbets Jadder,
 (Hvorfor os Himmelen herefter frie!)
 Paa Logen Nummer tretten eller fjorten —
 Tilgiv, at her jeg ydmøgt kommer frem
 Fra Pinningen af Pastor Fido's Ekjorten
 Med et Par Pinier til Dem.

Erindrer De, jeg lykkelige nød
 Det Held, Dem ikke lidet at behage?
 Hvad større Fryd kan Himlens Vndling smage —

Erindrer De, jeg laae paa Deres Ekjød?
 Erindrer De, hvor tidt jeg blev af Dem lagt sammen,
 Og spøbt om Deres Sjonne Hals saa tæt,
 Hvor jeg i tusind Kys mig aldrig kyste met?
 O jeg og Deres Fido husker det
 Fra nu og indtil Evigheden, Amen.

Fem tusind Mile har jeg rejst omkring —
 For Dem at see, guddommelige Pige,
 En Søefart fra vor Klodes sidste Rige
 Er blot et Spring,
 Og, som min Herre siger, ingen Ting —
 Men fra den Stund jeg kom fra China hid,
 Jeg aldrig har nodt lige til den Lyk,
 Jeg ned om Deres Hals, ved Deres Bryst,
 I den uglemmelige søde Tid,
 Jeg kappedes med Søster Palantine,
 Som Fido kalder Charis, Hermeline,
 Om næste Pladsen ved den Throne, hvor

Cytheres hele Kjonne Hofstat boer.

Tidt sagde jeg: Du stemme Palantiu,

Du sidder der saa tidt, gaae tidt til Side!

Jeg Kjonner meer derpaa, det kan Du vide!

Had hele Pladsen være min!

Men Charis: Hermeline sagde Nej —

Mou nogen Charis gaaer fra sig en Plads sin Vej?

O vidste De, hvor højt fra denne Time,

Min Herre, Deres Elsker, ynder mig!

Han siger, jeg har gjort ham glad og rig,

Af jeg ham er en himmelsk Engel lig,

Dj at han Viser vil herester rime,

Som allesammen skal gaae ud paa mig.

Maaskee de Viser vil ej meget sige —

Men det beviser dog alligevel,

Af inderligen, som sin egen Sjæl,

Han elsker Dem, tilbedelige Pige!

Gaas snart han ej var kommet hjem,
 Ser han mig fik af Halsen løst herfrem,
 Hvor De mig kjærlig havde selv omvundet,
 Og derved nok engang hans Hjerter til Dem bundet,
 Hvor Kysse han mig! ingen uden Dem
 Han Kysse kan med mere henrykt Varme!
 Han lagde mig paa begge sine Arme,
 Og raabte: "Byd mig Mogols Diadem,
 "Jeg Dig min Rigdom derfor ej bortbytter!
 "Du være skal min Læge, min Beskytter,
 "Mod Engdom, Uheld, og Melankolie,
 "Du Fremtids Muses for min Poesie —"
 Og andet sigt, som jeg ej meer kan huse,
 Og som jeg stakkels Tørklæd ej forstod —
 O, sedeste Palmine! vær saa god,
 Og sig mig, hvad det er at være Muse?

Endnu engang, tilgiv min flette Stil,
 Og læs min Sniksnak ej med haantigt Emil!

Om Verð og Niim er' ikke meget vette,

Man visseligen dog tilgive made

En lille, toffet, ulært, sllkegraae

Redstribet, ung chinesiſk

Collettere.

X.

Minonas Graværelse.

Fra den sorgende Etund Minona forlod dine Bredde

Lonende Hyla, din Luuds jublende Sangerker
tav;

Eaa forstummede fordum Paphos ved Cyria's Iſs
ſted,

Eaa forsummer et Lev, Befyr beaander ei meer.

Memnon's Statue lig, naar Helios daled' i Vesten,
Dier i Skyggerne her, savnte Minona, din
Skald.

Selv paa den gladeſte Feſt, din Byrdsdag, doer paa
hans Labe

Glædens salige Lyd, qvælt i et klagende Ent.

HE! vi savne Minona, Minona er borte, Minona

Ekko gjentager omsonst hist paa den hylende

Bred,

Her i den sukkende Skov, og ah! i mit blødende

Hjerte.

O! kom tilbage, kom snart hid til dit Paphos

igjen!

Da skal dit Hyl paa nye begynde de jublende

Chore;

Da skal fremmynde dit Navn Duffenes lyslende

de Lov;

Da skal den memnoniske Støtte, din Skald, og

livs, og tone

Dagens Gudinde, vor Lytt, Edelstans Elkes

de, dig.

Æ.

Tafte:

 Fæstelausriis.

 (Til Palmine.)

Fra Deres Søster, Flora, komme vi
 Med Frygt, undseelige, dog uden Harm,
 Uagtet vi saa snart, strax efter Klokken Ni,
 Maa sikkert falme reent, saa nær ved Deres Arme;
 Hvert Blomster hylde Dem; men ingen meer, end vi.
 Vi blomstred', trods Naturen, midt i Vinter
 Af Lyst til den Forretning vi nu har —
 De sovende, vor Moderjord frembar,
 Vore pidskes op med tørre Birkesplinter;
 Men Himlens egen Datter derimod,
 Vor Dronning, yndig, munter, mild og god,
 Vore eene pidskes op af hvide Hyacinter.

K.

Til Dyvels Fremstillerinde

Jfr. E. M. Schmidt

Dagen for Stykkets søvende Forestilling.

(i Romanen Madam Sigbriths og hendes dejlige
Datter.)

Maafke den Dyveke, man finder her,
Kan være Madam Sigbriths skjønneste Datter;

Den Løkkedue er, saa vidt jeg fatter,
Ein rønkfulde Moder arlig værd.
Men Samsoes omme, hulde Dyveke,
Vor gode Moders Sigbriths sande Datter,
Som Hjertet elsker, og Forstanden fatter,
Den skal jeg først i Morgen's Aften see.

O! da vil mangt et Træk af Qvæthed, Aand, og Dyd,
Gjenkalde mig vor Samsoes elskte Minde!
Men endnu oftere med Stolthed og med Fryd
Vil jeg gjenkjende min Veninde!

Rahbek.

Na:

 Naturens Glæder.

For Jord er ingen Jammerdal,
 Som vranten Daare tidt vil mene,
 Her smile Glæder uden Tal,
 Og mangen salig Stund forlene.
 Med Dyd og Ufflyd Haand i Haand
 De sønderbryde Jammers Baand.

Dig fryder Sandfers milde Lyft,
 Naar kun du den til Waade nyder;
 Den væger kummerfulde Bryst,
 I Waande Lise dig tilbyder.
 Følg dine Sandfers glade Bud,
 Og fjon, at Gud er Glædens Gud.

Skue den velsignede Natur!

Hvad Syn frembydes for dit Øje?

O! nævn mig dog det Kreatur,

Som ikke kan sig her fornøje!

Er Livet ej et Bæld til Lyt

Endog i mindste Skabnings Øns?

Men Spurven spinder til sin Dragt,

Som varmer den mod Kuld og Vinde?

Har den vel Korn i Tæden bragt,

For der sit Vintersøer at finde?

Dog er den altid qvil og glad,

Dy mættes ved Naturens Fad.

Kuldfjere Storke kan finde Vej,

Naar den for Nordens Varskhed viger,

Dg lille Soale trættes ej

Paa lange Flugt til fjerne Neger.

De altid træffe rette Hjem,

Hvor nye Glæder vente dem.

Kamelen har ej Vand behov
 Ved bydefulde Vandring's Tørke;
 Ej Kiules kan fornødent Nod
 For Uglens Blik i Nattens Mørke,
 Og graadig Vjern er altid sat
 I maanedlange Vinterhar.

Alt, hvad som Liv paa Jorden har,
 Ej uden Fryd kan Nande drage;
 Thi han, som alle Ting frembar,
 Veed Alt til Alles Vel at mage.
 Han vejet har hver Drikt og Lyst,
 Og matter dem i Alles Dyrst.

Mark, Skov og Eng og Bjerg og Dal
 Tilbyde stedse deres Grode,
 At hver en Skabning glædes skal
 Ved qvægsom Drik og gavmild Føde.
 Selv Krybet finder og sit Blad,
 Hvil Søde Safter gjør det glad.

Ja Herrens Jord er idel Fryd
 Fra Drenens Bøe til Myrens Tue;
 Og Jordens Røst er Jubelhyd
 Til ham, som hvalte Himlens Bue,
 Og bærer Himmel, Hav og Jord
 Alleene ved sit Almagts Ord.

Skue Solens stolte Kongeglands
 I Østens milde Purpurlue,
 Og tryk i centlig Stund din Sands
 Ved Nattens Dronning at beskue?
 Mon Gud det hulde Himmelpar
 Til Jordens Bøe fremkaldet har?

See Stjernerne i højen Luft
 Omkring Jehova's Trone prange!
 Drik Engens rene Nektarduft,
 Og lyt til Nattergalens Sange!
 Og sjon med Fryd, at han er god,
 Som Dalens Væld oprinde lod.

Dvæg dig ved Træets modne Frugt,
 Og lad dets Skyggetag dig soale;
 Nyd Rosens søde Balsomlugt,
 Lad Fernsuld Ager til dig tale,
 Og styrk dit Mod ved Druesaft,
 Som Gud gav liflig Frydekraft.

Mon ej, o Menneske, din Sjel
 Kan her Bevise nok opdage,
 At du fik Liv til Fryd og Held
 Og ej til Sulk og Jammerklage?
 Naturen jo miskundelig
 Skal matte, ladske, glæde dig.

Men nøjsom Sanderss Belyst nyd;
 Søg ej i den din hele Glæde;
 Du selv en mere værdig Fryd
 Vær dig ved dyrket Vid berede;
 Ej Legem blot, men og en Aand
 Du modtog af din Skabers Haand.

En Gnist af Guddom reen og mild
 Din Aand om høje Byrd raaminder,
 Og ved dens blide Straaleild
 Paa Himlens Fryd du Forsmag finder;
 Den Sinne klar i din Forstand,
 At af din Ves oplyses kan.

Naar Natten for den tavse Jord
 Antænder sine Himmelsfakler,
 Naar Dagen paa Naturens Vord
 Udbreder tusende Mirakler;
 Hæv da med Vresfingst din Sjel
 Til ham, som skabte Alting vel.

Naturens Orden, Gavn og Pragt
 Hans høje Majestæt dig lære;
 Beskue hans Wiisdom og hans Majt
 I de utalte Stjernehare;
 Og see hans Fadergodheds Epoer
 I Alting paa den hele Jord.

W. K. Hiort

Lang

Sang til en Venindes Fødselsdag,
 første Gang helligholdet i en ny Doepæl.

Velkommen her! dig imøde lod
 Den Gang, du allerførst hilste Dagen!
 Velkommen hid! dig Tamenen bød;
 Og tit huu siden har det gjentagen.
 Fra alle Dyrer
 Den Velkomst loder!
 Og daglig Venskab dig henrykt byder
 Velkommen her!

Velkommen her! byde ogsaa vi
 Den Dag, du første Gang hilste Livet!
 Velkommen her! stemmer med os i,
 Hvo kjender, hvad os i dig blev givet!
 Og alle Dage
 Til dig gjentage
 Din Vennekreds, dine Børn, og Mage;
 Velkommen vær!

Velkommen her i dit nye Hjem!
I Dag det vies med Venneglade.
Det stedse være dig Glæders Hjem,
Som det ved dig bliver Dydens Gade!

Dit Liv henrinde

Saa blidt, Veninde!

At vi til dig kun det Puske finde:

Velkommen her!

Kahkek.

Til Glé.

Fragment af den svenske Digter P a y k u l l *).

— Troer Du, at Naret har een Dag,
 Og troer Du, Dagen har een Time,
 Da ej med trylserigt Vchag
 Du for min Tanke maae fremstige?
 Da Du af mig ej dyrles meer?
 Da jeg Dig ej med Glæde seer,
 Og i Naturen Dig kun? Hige!

Naar Morgenrøden haver sig
 Og hilser blid fra Østens Skjer,

Dit

*) Originalen er hidtil utrykt; men Digteren gav mig, ved sit Ophold her i Sommeren 96, med Synkket selv fri Raadighed over Brugen af Oversættelsen. Uagtet jeg hist og her efter min Følelse, har meent at burde forandre det lidt, troer jeg dog, man endnu vil finde det anakreontisk nok.

Dit Billed straalte frem til mig
 Og Dagen i min Sæl fornyer.
 Naar atter Himmels Regent
 Sin guldne Bæb om Lufte spænder,
 I Straalen, som fra Zenith brænder,
 Jeg Magten af de Lucr kjender,
 Du har i dette Hjerter tændt.

Naar Jorden svales, Heden viger
 Og Straalen ned mod Volgen staaer,
 Du nye Sejerspalmer faaer;
 Thi, hvor Du ynderig fremstiger
 Og hvor Dit skjelnste Øje leer,
 Du idel Slaver om Dig seer.
 Med Spog Dig Amor huld beriger
 Og ingen onsker Frihed meer.

Forundret Barmen ej kan finde,
 Hvad der dog ulmer i hans Barm,

Maar

Naar glad han svigter Legend Larv,
 Og søger kun Dit Smil at vinde.
 Høst Dig, af Elskov er og varm,
 Hver Dugling fro seer Dagen vinde.

Selv Olding glemmer sine Aar:
 For Dig han overunden falder
 Og fra bortflygtet Ungdoms Vaar
 Bortflygtet Følelse fremfalder.

Men, Skønde jeg ofrer til Dig der,
 Hvor alle Hjerter Du fortryller,
 Jeg dyrker Dig dog tifold meer,
 Naar navnløs Fryd min Sjæl opfylder:
 Naar ad Rivalers Euf jeg seer
 Og ene i Dit Hjem Dig holder:
 Naar til bestemte Time tro
 Jeg mod Dit Favntag haster fro
 Og fro i Dine Arme iler,

Dg Hælen ved Din Side holder:
 Naar, trykte mod hinandens Brøst,
 Ved samme Aande vi oplyses,
 Mens Kysse roves, Kysse gives
 Af begge sedt med lige Eyst.

Men selv, naar Velkomst: Nusen svinder,
 Dg ved min Tale jeg, Eglé!
 Seer Hjelmsk Dit hulde Øie see,
 Mit Held jeg mindre stort ej finder.
 Som Øjeblikket Timen vandt,
 Naar tidt jeg horde Dig gjentage,
 Hvor jeg dog forst Dit Hjerte vandt,
 Hvor sedt vort rundne Samliv soandt,
 Hvor trofast Du mig vil ledsage
 Saavel i Vaar: som Vinter: Dage.

Med stille Fjnd saa Hyrden seer,
 Naar Dagens Eys ej straalr meer,

Gudinden for de lyse Natter,
 Ei mindre skjon, meer vndesuld
 Forsolue hine Blomster: Sletter,
 Der prydedes med Dagens Guld.

F. Høegh Guldberg.

Ved at vække en Pige en Bouket,
 Af Paykull.

Sid alle, der smækker Dine Sjed,
 Sid alle, der til Din Vhnt kan høre,
 Vil hvidske "Paykull" i Dit Øre,
 Saa Hjertet frydes maa derved!

F. Høegh Guldberg.

Sang til at slutte et Bennesaug.

Mel. Haand i Haand vi vandred' om.

Modes nu, for næste Stund
 Fra hinandens Barm at rives,
 Er det korte Held, os kun
 Mellem Grav og Bugge gives.
 Ikke, Brodre! Taaren rinde!
 Skiebne's Bud den bøjer ei —
 Salig, hvo paa Livets Vej
 Tabte Broder snart kan finde!
 Al! som Nordstorm Engens Duff,
 Saa vil Dagen os adsprede.
 Mod vor Aften tidt omsonst
 Efter Morgnens Dem vi lede.
 Ikke lude dog vor Klage!
 Her er ei vort Blivested —
 Salig, hvo paa Gravens Bred
 Broders Haandtryk kan modtage!

Mod vor Grav vi vandre frem,
 Her ved dens Mulm ej skrækkes.

I henfarne Brodres Hjem
 Vi til evig Morgen vækkes!

Haab om Liv! Du blid forsøder

Os vor Vandrings korte Lyst!

Salig, hvo paa Fædres Kynt

Hver henfarne Broder moder!

Rækker trofast Haand til Haand!

Eden fra hvert Hjerter Inde!

Livets Lummel, Gravens Baand,

Intet skal vort Samfund brænde!

Skilles end vi søje Dage,

Samles her ej meer igjen —

Held os! een gang Ven med Ven

Ubrudt Eed vi hist gjentage!

F. Hoegh Guldberg.

Til min Ven H***un.

Den 30 April 1796.

Glad jeg paafødt' paa, ret skjont at sige:
 Sid min Elsker vorde lykkelig!

O! men da begreb Din omme Pige,
 Pusket var for hende, ej for Dig.

Derfor ikke Din Louise byder
 Dig i Dag et Puske eller Lavad:
 Hendes Glæde kun Dit Hjerter fryder,
 Hendes Tid kun er, at see Dig glad.

Svage Harpestræng jeg vil ej vere,
 Kun jeg hviſke vil, at Du er min;
 Thi, Johan, Du gjerne jo vil høre,
 Lase i mit Blik, at jeg er Din.

Glæde vi vil dele med hverandre
 Hver en Fryd, os Livets Herre gav;
 Haand i Haand vi vil paa Banen vandre,
 Haand i Haand, indtil den stille Grav.

Louise. ....

Til Eline.

Chor.

Nil Dagens Minde

Toner vor Jubellyd:

Elfte Beminde!

Hør den med Fred.

To Stemmer.

Du smilte første Gang i Dag

Til omme Moders Velbehag

Og Skielmen Amor rigelig

Med Ynde smykked' dig.

Saa voxte du ved Moders Værst,

Var kjære Faders hele Lyst,

Og selv du var saa lykkelig;

Thi Alle elskte dig.

Til hundslig Syffel var du snild,
 I Klædning knov, i Adfærd mild,
 Og hvor du stod, og hvor du gik,
 Du Godes Bifald fik.

Alle femten Sommer du saae,
 Men Elskov du ej tænkte paa,
 For Wilhelm kom og sagde dig:
 "Eline! hold af mig!"

Du lod, som du serstod ham ej;
 Men Hjertet sagde ikke Nej.
 Ein omme Ben gjentog han da,
 Og glad du svarte Ja!

Saa kom den sorte Præstemænd,
 Og snakkede om Egtestand.
 Dig gjorde Wilhelm lykkelig;
 Han blev det og ved dig.

Og nu i dette glade Lag,
 Vi hilse fro din Fødselsdag.

Vor Mund, vor Hjerter søfter dig;

Lev længe lykkelig!

I Vilhelms Smil og huslig Fryd

Din Lon for blide Hjerter und!

Og altid werde du tilfreds

I favre Glatters Kreds.

Chor.

Til Dagens Minde

Toner vor Jubellød:

Elffe Veninde!

Hør den med Fryd!

W. R. Hjort.

Bøn til Venſkab.

Rom, du Glædeſkaberinde,
Venſkab, Himlens Sendebud!

Vær os, ved dit Smil at finde
Støvet's Liv et Glimt af Gud!

Smil til Lave, ſmil til Høje,

Til os Alle, Alle ned,

Af hver Næſt og Haand og Pie

Tolker Salighed!

Naar i kunſtfri Dands den Spæde
Hopper glad fra Buggen hen,

Giv ham Forſmag paa din Glæde,

Vær ham Meer, end Navnet Ven!

Og naar Ynglings; Blodet ſtrømmer,

Idle du den Unges Mand,

Af han, mens han Eden dremmer,

Kuytter dine Vaand!

Naar til Elskovs Fryd og Smerte
 Skyldfri var sig vier ind,
 Nær din Jld i Mandens Herte,
 Fuld med Dumbhed Pigens Sind!
 Og, naar Leeg og Blus forsvinde,
 Dræl, som Glød, i begge Hu!
 Fro hun elste, som Bevinde,
 Han, som Ven, endnu!

Naar paa gavnlig Jdræts Veje
 Grænset Olding trætter sig,
 Ved sit Bænk og paa sit Leje
 Han velsigne Fred og d g!
 Og naar han fuldendt sig lister
 Et lille bort fra jordisk Larm,
 Hvile han til Djet brister
 Sød i Dønners Arm!

O! til Bærners Rosenstier
 Du henleder Glædens Vald;
 O! du Elskov selv indvier
 Til et Meer, end Elskovs Held;
 Ja naar vi paa sorten Baare
 Fores bort fra Lant og Ewig,
 Læber du en kostbar Taare
 Paa det gustue Ligg.

Derfor, Glædesløberinde,
 Vennekab, Vennekab, hold vor Haand!
 Hør, vi kalde! See, vi binde
 Dine blide Rosenbaand!
 I vor Hu din Lov vi frees,
 Blomster paa vor Vej at frees:
 Sigt os, at vi frees man leve,
 At vi sedt man doe!

Haste.

Sang

ved et Selskabs første Esteraars-Møde.

Mel. Fryd dig ved Livet.

Venskab! til Glæde

Nak hulde Søsterhaand!

Elyng om vor Kjæde

Fredhelligt Vaand!

Forladt, o nøgne Land! du staaer,

Blandt visne Løv kun Stormen gaaer:

Den Haand, der rover dig din Krands,

Heuvinker os til Dands.

Venskab til Glæde o. s. v.

Fra Djerget. Kuldens Bosterhjem,

Nu sneeklædt Vinter iler frem;

Han dæmper Parkens helne Døst,

Men samler os til Lyst.

Venskab! til Glæde o. s. v.

Her kraaler trofast Eenighed
 Blande svorne Samfund's Brødre ned:
 Her qvindlig Ukyld's Enklemagt
 Bevogter Broder's Pagt.

Venskab! til Glæde o. s. v.

Bliv stedse liden, simple Kreds!
 Vær stedse, Ven! hos Ven tilfreds!
 Sov, Hjerter! frit paa Læben her!
 Som Broder hilses hver!

Venskab! til Glæde o. s. v.

Ej blot i Solkin Venner kun,
 Vi soerge Tro for Lordnens Etand!
 Og simple Fest er mere værd,
 End guldkjøbt Jubelfærd.

Venkab! til Glæde o. s. v.
 Den blandt os, der sin Vandringstæv
 Først lægge skal i tausens Grav,
 Ej mindes han ved modløs Graad —
 Han mindes i vor Daad!

Venkab! til Glæde o. s. v.
 Naar Grav saa gjemmer Ven hos Ven,
 Naar vi til Fryd er' gangne hen,
 Skal vore Værn til Graven tve
 Og Fædres Eed fornye!

Venkab! til Glæde
 Naaf hulde Søsterhaand!
 Elong om vor Kjæde
 Fredhelligt Daand!

J. Hoegh Guldberg.

 Nytaarsønske til en Theolog.

Ven! hvis Kald det blev at vogte Kirkens Taar,
 Sid Lykken dig engang saa gunstig blive,
 At det ej bliver Hoveder, du faaer
 Paa Troens Overdrev at vogte, og at drive!
 Dog med en Hyrde er det Gjas -- min Ven!
 Som du hos Gedner og hos Florian vil finde,
 Saasnart han sig ej har en huld og en Hyrdinde:
 Jeg altsaa dig herved vil ønske den.

Kahbe E.

 Afſkeed til mit Friſted,

 den 17 October, 1795.

Farvel! Farvel! Tak for hvert Glimt af Glæde,
 Saa ſældent det end var, jeg hod dig ned!
 Men dobbelt Tak fordi du lod mig græde,
 Uſeet, uſpottet i dit trygge Skiod!
 Maafkee jeg aldrig, aldrig ſeer dig mere,
 Af idel Tak mit Liv en Kjæde er;
 Men evig helligt mig det Friſted vare,
 Jeg fandt i Livets værſte Dage her!

Naahbet.

Til de ni Muser.

Apollo den Enttende. *)

For fire Eekler siden (fire Aar
 Er fast en Evighed i vore Tider)
 Jeg lagde ned paa Stedet, hvor jeg staaer,
 For Eders Fodder, hulde Pierider,
 Mit Apolloniske Scepter — lagde ned,
 Med selvforagtende Beskedenhed,
 Den herligste blandt alle Jordens Kroner,
 Høis mageløse Himmelglands
 Jordankled selv den borealske Krands,
 Og alle Melkevejens Throner.
 Jeg affød af mig selv, ufordret, frie
 Et Fyrstendom, som Fantasien drømmer
 Det glimrendste blandt alle Fyrstendemmer:

Et

*) See: Til de ni Muser af Apollo den Sextende i Nytaarsgave for Damer 1792. S. 214.

Et Fyrstendom med Inter Muser i —
 Og danned' om, hvad sikkert ingen Herre
 Har gjort for mig, og aldrig gjør, desværre!
 Et eeneældigt Andrarchie
 Til et republikansk Synokratie.

Ej for at friske op mit Offers Minde,
 Da anden Gang en Borgerkrands at vinde,
 Sjenkalder jeg min Martyrdaad i Dag;
 Den fik sin fulde Løn af Eders Hænder,
 Den ærefuldeste, mit Hjerte kjender —
 Hvad Løn er stor, som Musers Velbehag?
 Hvo vilde ej med Lust al Jordens Glands bortgive,
 Aftræde hver en Ret til Opsigt her i Live,
 Og froe modtage selv den dødelige Piiil,
 For Bindingen af Eders Dronnings Smiil?
 Nej! ikke for paa nye at lade mig betale
 En Daad, af min Samvittighed befalt,
 Som blev mig den Gang tusindfold betalt,

Opvækker jeg Erindringen af Dvale;
 Blot den selvsamme Stilling nu, hvori,
 Mig, Skjæbnen atter stiller hen alene
 Til samme Fristelser i lige Scene,
 Omringt af Musechorets Trufferie,
 Afsvinger mig et flygtigt Blik tilbage
 Paa min Regjerings Brug i hine Dage.
 Som jeg den brugte da, saa bruger jeg den nu,
 Og som jeg onskte, de, der over Throner raje,
 Dem alle vilde bruge,
 (Besynderligen, o Provence! du,
 Som truer med at herske sur la France
 Et par droit de conquête et par droit de naissance)
 Til den at skæmke dem, som eene have Ret
 Til Herksen overalt og uden Hinder:
 Dplysningens velgjørende Gudinder.

Jeg altsaa lægger anden Gang
 Som Gud for Wiisdom, Daz og Sang,

Mit Scepter ned for alle Musers Fødder,
 Min Krone for den forstes Fod;
 Og lover, hvis det tredde Gang mig møder,
 Alt stilles her paa Stedet, hvor jeg stod
 For fire Sæller siden, hvor jeg kuæler
 I dette Øjeblik, at gjøre samme Brug
 Af det, som nogle rober, andre stjæler
 Snart aabenbar, og snart i Smug.

Dog, før jeg mig af denne Kreds begiver
 Tilbage til min skjulte Krog,
 Hvor intet Musechor min Sang opfører,
 Tillader mig, Gudinder! i det Sprog,
 I selv umiddelbar uvante Tunge lære,
 En ydmyg Bøn til Afsked at frembære!
 Ved Eljæbnens Guust at være kommet op
 Paa Musebjergets Værdtop
 Nu allerede tvende Gange;
 Og, vinket af saa skøn en Festlighed,
 Dog intet, dog stet intet at forlange —

Var at fornærme Musers Gæmildhed.
 Jeg veed for vel, at deres største Glæde
 Er den at lenne prøvet Dyd
 Om ej med jordisk, dog med himmelsk Fred,
 Og en Per von te selv at ønske de tilfæde.
 Mig synes alt, at Eder's Emil,
 Gudinder, mig det skønne Tillsagn give:
 "Ønsk, Dødelige, hvad du vil,
 "Og hvad du beder om, skal opfyldt blive."
 Som man i Musers Bibelbog kan see,
 Af hvilken Aarsag veed jeg ikke,
 Eet Ønske eller to sig aldrig fikke —
 Min Bøn derfor og deler sig i tre:
 For Kronen, som jeg anden Gang nedlagde,
 En Rose, Hende Høstens Flora bragde,
 Er alt hvad jeg benfaldet om,
 Selv visnet skal den i mit Gjemme blive.
 Den største Skat, mig skjænkes her i Live,

Min meest tilbedte Helliadom!
 For Ecceptrer, som de samlede Gudinder
 Jeg gav, udbeder jeg mig her,
 Som ni betydende Forenings- Minder,
 Een Knappenaal af hver især;
 Som Orden paa mit Bryst jeg disse Naale
 Med meer, end ridderlig Dufstedshed, bare vil
 Saa længe jeg er til,
 Og deres Glæds skal selv Meiadens overstraale!
 For al den anden Magt og Herlighed
 Mit Muse: Ecceptrer var forleenet med,
 Hvis Mage man paa Jorden ikke finder,
 Er det for meget, naadige Gudinder,
 Hvad her, astrædende mit Kongedom,
 Jeg endelig tilsidst bomsfalder om,
 Et — ak! jeg iisner, skjænte mit Hjerter brænder —
 Et Kyb paa hver af mine Musers — Hænder?

---

 x.

Fan:

Fandens Abestreges.

Biskopsviise.

Fanden, fra den Tid, han drat
 Med fra Himlen i den Nøse,
 Ti, som bedste Verden rose,
 Baglands, hordfulds, uden Hat;
 Mens han nu, som Nærmænd, snyder
 Russen, Tyrker, Preusser, Jyder —
 Er vor Herres Abekat.

Da Jehova sagde Lev!
 Blev hans Bud, til Held for Manden,
 Givet samme Stund en anden,
 Adam ilste mod sin Co' —
 Eva kun var ganske færdig,
 Før ved Juffen Fanden verdig
 Sokrates' Kantippe blev.

Da Jehova sagde Doe?
 Skabte han en venlig Engel,
 Der med envendt Saffelstengel
 Pegede paa Glemsels Dø —
 Fanden gav de nye Lieder
 En formavret Grinebider,
 Der nu eder Kjød, som Høe.

Gud til Maanen i 'et Land
 For just ikke Sol at sige,
 Skabte Fyrsten uden Lige,
 Jordens adelske Tyrann —
 Fanden sukked' og paa Tøgen,
 For i Hast at gjøre Magen
 Og fik gjort hans — Kaliban.

Ingen Vold uhævnnet fæe?
 Helte Røvere forjage!
 Skabte Gud i hine Dage,

Og nu fik man Mand at see —
 Det forstaaer sig! hvert et Rige,
 Selv i Fred maa evig krige!
 Brølte Fanden — stod Armeen.
 Tal til Tusende paa Prent!
 Raabte Herren, alle Zoner
 Løtte til din Harpes Toner!
 Strax fik Verden en Skribent —
 Jeg vil gjere ham en Mage,
 Raabte Satan, op ad Dage;
 Og der stod — en Recensent.
 Ak! omsonst man sang og skrev —
 Man maa buldre højt til Jorden,
 Raabte Herren, lyd min Torden!
 Dordneus Sen, Jean Jaques blev —
 Rigtig! man maa bande, brøle!
 Raabte Satan i sin Sole,
 Og Sieur Marat skrev og skrev.

Kaster Naget, vorder frie!

Kaabte Herren, til Exempel,

I sin Almagts Alpetempel,

Og der blev Demokratie —

Kastet Naget! freg den anden,

Vorder alle frie, som Fanden!

Og hvad fik man? — Anarchie.

Til vor Kammers Medicin,

Til at nåre Elskovs Lue,

Skabte Gud den ædle Druer,

Easten fra Garonn' og Rhin —

Fanden vilde kopiere

Denne Drif, som andet mere,

Og det blev til — Brændeviin.

Biskop, i din røde Glands

Ekjelnes Himlens Trykkerier

Fra den onde Trolds Magier

Judenrigs og udenlands.

Alt fra Mesters Haand os gaaer,
 Men for Juffrens Abestreges
 Har vi Visper ingen Cands.

Pereat al Despotie!

Pereat hver Grinebider!

Hver en Menneſkeberider!

Hver en kaad Parnassers Epie!

Doe hver tojlelose Bander!

Falde hver, som frit ej stander!

Doe for alting Anarchie!

Leve hver Mandinde her!

Leve hver, selv Dødens Engel,

Blomstre hver en Elieſtengel!

Leve Mafers hele Har!

Friedheds adle Helte leve!

Dødens Benner leve! leve!

Leve hver, som liv er værd!

Baggesen.

 E l e g i e .

Sig, Elskede! den Mand, til hvem dit Øie
 Med Elskovs Puhed smilte første Gang,
 Var det en Mand, en Gudsdom fra det Høje
 Hvis Tryklemagt dig til at elske tvang?
 Hvad, eller var det een af Støvers Søner,
 Hvis Salighed er Kammerblandet Fryd,
 Hvis Magt er Frygt og Haab og Suk og Bonner,
 Hvis Herlighed er ubemærket Dyd?
 En Dodelig, som jeg? Tilbedte Nige!
 Hvori bestod hans Fortrin da for mig?
 Hvad tænkte, sagde denne Lykkelige,
 Hvad gjorde han for at behage dig?
 Sig, hvilken tryllende Tamene lærte
 Hans Tunge Guders Sprog? med hvilke Ord
 Fortolkede hans Laber Elskovs Smerte,
 At Lyden fra dit Øre spildt ej seer?

Ved hvilke Provers overvundne Plage
 Beviste han sin Elskovs Evighed?
 Hvor man e kummerfulde mørke Dage
 Git ham forbi med Seelers seene Fied?
 I hvilke Skove blandte sig hans Klage
 Med Silomeles Trillers kletne Klang?
 Hvad Klippe haard, som du, slog huult tilbage
 Gienkyden af hans Elskovs omme Sang?
 I hvilken Dal saae Flora ham at irre
 Fortvivlet om, med vilde, tunge Fied?
 I hvilken Flod saae ham Maiaden sirre
 Med bange Tegn paa hans Uroelighed?
 O! kom han over Torne, spidse Steene,
 Udmattet, blodig, for at kaste sig
 I Støvet for din Fod tilfreds ved eene,
 At have kysset den, og kuet dig?
 Igennemirrede den Lykkelige
 Solbrendte Zahras Heeder, Afans Sand?
 Og løb han gjennem Lovers ede Rige,

For kuffet at forandre Sind med Land?
 Kom han, som Sejrer over Millioner,
 Og lagde Jordens Kroner for dig ned?
 Amanda! hvad er alle Jordens Throner,
 Og deres Skatte mod din Kjærlighed?
 Tilkjøbte han sig med tantalisk Smerte
 Dit Haandtryk's ubetalelige Lyf?
 Fortæred' Japetidens Oru hans Hjerter,
 For første Gang hans Mund af din blev lyf?
 Ja! jeg vil troe det, elskte, grumme Pige!
 Alt dette har han gjort og lidt for dig —
 Men med det alt fortjente jeg din Pige;
 Og af! — Amanda er ulignelig!

Baggesen.

Dafnes Bortgang.

Her svandt hun, Roser falme, Løvet hæver,
 Viole visner langt fra hendes Fod;
 Men meer, end Rosers og Violers Duft, omsvæver
 End Stedet, hvor hun stod.

Hun svandt — og Solens sidste Straaler tabtes
 I Mulk, den hele Himmelegn blev mørk;
 Og Jordens lyse Paradis omskabtes
 Til Dødens tause Ørk.

Hun svandt — og Jesu tav, og Filomele,
 Sels Vækketav, som lagt i nye Baand.
 Alt sukke' dybe Suk, som om den hele
 Natur opgav sin Aand.

Hun svandt — og Lundens Glæder svandt med hende;
 Med hendes Smil forsvandt min hele Lyst —
 Erindring! ene du kan atter tænde
 Dens Fakkelt i mit Bryst.

D fyld min Sjæl med Affkin af den Rene
 I Duften, hendes Vortgang efterlod!
 Et Rosenkys oplive min Samene
 I Spor af hendes Fod!

Ja knæle vil jeg her andægtig, og beaande
 Med fryg labe hvort et segnet Straa,
 Som — ah! de segned' i vellystig Waande —
 Den Engel traadte paa;

Til matter af mit omme Hjertes Stræben,
 Lost, i det sidste Kys, af Livets Waand,
 Jeg, med min Døfnes qvalte Navn paa Laben,
 Opgiver sødt min Aand.

Baggesen.

Landet og Staden.

Til Elise.

For Staden, Elise,

O! tag Dig ret vaer!

Min Sang skal Dig vise,

Hvad Farer den har.

Du er saa nyfiken,

Dit Kjon er Du lig;

Jeg mærker en Digen —

O ja, o ja! — jeg faaer vel at advare Dig.

Du fødtes paa Landet,

Paa lykkeligt Sted:

O! søg intet andet!

Hvor finder Du Fred?

Wee Dig! om Du hastet

Til tryllende Stad;

Saa let Du da løfter —

O ja, o ja! — hvad nu gjer Dig rolig og glad.

Natur:

Naturlige Netter

Er' altid Din Sag.

Du ingen Pris sætter

Paa Blandings af Smag.

Man spiser i Staden

Kun Damp eller Dunst.

Der alt, indtil Maden —

O ja, o ja! — er Masse, og Falskhed og Kunst.

Din lyst er at møde

Den tidlige Dag.

Da kommer Du flode

Med munter Behag.

Men Piger i Staden

Trygt sove til ti;

Saa travle paa Gaden —

O ja, o ja! — af byrdesuld Trinde fri.

Om Dagen er Tiden
 Med Sydler besat;
 I Stilhed Du siden
 Paa Rokken taer fat.
 Fra Staden bliv borte;
 Der mangen en Gang
 For Tiden at forte, —

O ja, o ja! — man er i en gyselig Trang.

Paa Landet Du fiender
 Sparrere nok,
 Af Høns, Gæs og Vender
 Dig følger en Flok.
 Ved Staden at søge
 Du Kredse der seer
 Af buntede Gjøge —

— O ja, o ja! — hver mælder hvad Høvet han er.

Nu Knosene Kotte
 Hver Søndag til Dig;
 Med Hilsenen gotte
 De louligen sig.
 I Staden de firre
 I Isenem et Glas?
 Og gjerne forvirre —

O ja, o ja! — et Noer med det fyndende Glas.

Oprigtige Piger
 Med Glæde Dig seer;
 Alf Hjertet de siger
 Du nydelig er.
 I lye Staden, min Datter!
 Der ofte Dit Kjen
 Med haanende Latter —

O ja, o ja! — vil straffe Dig, at Du er Kjent.

De sandlige Sæder,
 Den sneehvide Død,
 Du kjendes med Hæder,
 Du stues med Frød.
 I Staden, min Kiære,
 Kun Drag paa det staaes;
 Der er Du ej mere —

O ja, o ja! — end stakkels eenfoldige Gaas.

Din Ungdom bortrinder
 Blandt skyldfrie Folk.
 Din Vandel der finder
 Ej Spejder, ej Dolk.
 I Staden de smedder
 Et Ord til en Last;
 Da hastigt det hedder: —

O ja, o ja! — den dydfulde Noble dog brast.

Paa Landet Du bliver
 En Kjærestes Deel;
 Han Altid Dig giver,
 Og Du har ham heel.
 I Etaden har Fanden
 Saa ofte sit Spil;
 Tit tager der Manden —

O ja, o ja! — en to, til tre Hustruer til.

Behøver, Elise,

Behøver Du meer?

Skal jeg endnu vise,

Hvad Farer der er?

Et sandt Himmerige

Er Landet for Dig;

Og reent ud at sige —

O ja, o ja! — den Stad er et andet Sted sig.

Ende.

 Aftentanker.

(Hannovers Bold den 14 Nov. 1795).

Sejt paa Himlens azurblaa Hvelving søøver
 Bleglig smilende Natrens fulde Maane;
 Nædsomt susse blandt Agrens visne Stubbe
 Aftenens Vinde:

Svøbt i Sørgedragt al Naturen hviler;
 Ingen Lille sin spæde Krone hæver;
 Trygt de slumre, til Vaarens milde Haande
 Guld dem skal vække;

Ingen Lerkesang toner for mit Øre,
 Ingen Land mig til sine Skygger vinker;
 Eensom vandrer jeg under nøgne Lindes
 Niimtakke Grene;

Stille Beemod sig gjennem Sjelen sniger;
 Soundne Tider min Phantastie sig maler;
 Gjennem trissende Daarer tit mit Dje
 Ekuer mod Norden;

Ik, der lod jeg saa mangen Ven tilbage,
 Ik, der banker for mig saa mangt et Hjerter,
 Eliebneen bod, og for Ederis Blik, I Edle!
 Svandt Ederis Digter.

Ukjendt vandrer han nu i fjerne Egne,
 Langt fra Eder og Ederis fællede Glæder:
 O! forglemmer ham ei; thi aldrig, aldrig
 Eder han glemmer!

Frankenau.

 Ballet.

I Glansen af Krystallne Kroner
 Jeg tumled' Ealen op og ned;
 I lette Dolger Strengens Toner
 Omrullede mine snare Fied.
 En blid, uskyldig Dandsferinde
 Til dette Hjerter ligned' sig;
 O! disse Øjeblikkes Minde
 Saa sødt endnu fortrylle mig!

 De trinde, lilliehvide Arme;
 Den Mund til Kysse viet ind;
 Det Rosenkvar, som Dandsens Varme,
 Fremlokkede paa den Skjønnes Riid;
 Den Varm, som sig blufærdig gjemte
 Bag Bærnet af et kunstløst Flor;
 O! alt min Sjæl for hende stemte,
 Mit Hjerter hendes Fane svor.

Dog, Natten veeg, paa Østens Himmel
 Den purpurklare Dag oprandt;
 Da vilte sig den glade Drimmel,
 Og, ak! med det min Skjønne svandt;
 Uroligt banked' nu mit Hjerte,
 Jeg solte — hvad — jeg selv ej veed;
 Ei var det Fryd, ej var det Smerte,
 O Piger! var det Kjærlighed?

Naar Solen stiger, naar den daler,
 Den Skjønne al min Tanke er;
 I Dromme jeg med hende taler,
 Som svæved' hun mit Hjerte nær.
 Hvor skal jeg hende atter finde?
 O Piger! ved en Digters Tro!
 Den bly, ukjendte Dandsferinde
 Har rovet mig mit Hjertes No.

Frankenau.

Jungen Sang.

Til Dorine.

Fro jeg falder mig de soundne Dage,
 Og den undte Salighed tilbage,
 Da jeg svømmed' let paa Livets Etrom,
 Lukket ind af Venkabs Drom.

Seen Himles Glæder signed' mine,
 Da jeg trykked' først Din Haand, Dorine!
 O! da dromte Din betuste Ven,
 At Du trykked' hans igjen.

Venkabs Engel nu sit Emil unddrager;
 Vaagen jeg min tabte Drom bellager
 Indtil Gravens dunkle Eensomhed
 Indelukker mig til Fred.

Dog, endskjønt forladt jeg modig banker,
 End mit Hjerte for hver Edel banker:
 Gode Pige, til det stille staaer,
 Det for Dig og Dyden staaer.

Selv midskjendt, endog beskylt for Kulde,
 End det bluffer ved Dit Smil, Du Hulde!
 Ja, henlaster dybt i Glemfelses Faavn,
 Det velstigne skal Dit Navn.

Derfor hilser jeg Din Dag med Glæde;
 Derfor jeg saa gjerne vilde quæde;
 Men kun Venstreb for min Muse var:
 Pige, nu jeg ingen har.

Lit Din Fødselsdag fra Himlen ise
 For at see Dig lykkelig, og smile!
 Stille jeg den prise vil igjen;
 Al! men kan ej synge den.

Til Nancy

(inden i Laaget paa en Snekurs)

Naar Du ved Pige-Syffel Dig kan fryde,
 Min lille Kurs dertil Din Haand indbyde!
 Luk ofte Laaget op, og see mit Navn,
 Og tænk Dig i Din Thrines Favn!

Men om blandt hulde Blæder stundom Smerte
 Vil aande Sorg i Nancy's gode Hjerte,
 Da kast et fyrigt Kyß til Thrines Navn,
 Og flyv i hendes aabne Favn!

Til Julie.

I Mangel af et bedre Smykke,
 En ringe Blomster-Krauds modtag;
 Du bære med fornyet Lykke
 En frisk paa hver Din Fedselsdag!!

 I en Stambog.

Naar mit Dje aldrig meer skal møde
 Jordisk Død og Graad, og Smil og Brode;
 Naar det's matte Lys er slukket ud
 Af Naturens faderlige Gud;
 Naar en støvet Hylde neppe gemmer
 Skaldens Navn, som Møe og Frønde glemmer,
 Dette Blad, o Ven, fremdrage Du,
 Komme glad mit fordums Liv ihu!
 Spørger, hvad Du tænker, En og Anden,
 Svar da blidt: "Jeg fordum kjendte Manden:
 "I Ulighed han sig meest var liig,
 "Ganske svag, men altid uden Ewig.
 "Højt for Venskab slog hans arme Hjerte,
 "Tunge var' hans Kear, hans Aande, Smerte:
 "Fred om Graven, hvor han hviler sig!
 "Her han græd og loe, og — elsk'ede mig."

Salskjæden.

Af Gøtthe, oversat.

Lad dette Blad vel bringe dig en Kjæde,
 Som, af Naturen saare vejelig,
 Med Sangsel venter paa den Himmelglæde,
 Omkring dit Hals at maatte slynge sig.

Likked den lille Nar, hvad han begjærer!
 Hans Ven er skyldfri, nojsom kun er den.
 Om Dagen du blandt anden Etæds den bærer;
 Om Aftenen kaster du den bort igjen.

Men vover En, hiin Kjæde dig at byde,
 Som er alvorlig og uløselig,
 Da, skjønn Pige, vil jeg ei fortryde,
 Om du end liden Stund betænker dig.

M. C. Braun.

Til Nytaarsgaven for Damer.

I yndig Dragt, med lette Gang,
 Du vandre hen til hver Veninde,
 Som kan sin Lyst, sin Glæde finde
 Ved blide Skjaldes blide Sang!

Og naar en Elsker rækker dig
 Til valgte Pige, som en Gave,
 D! gid han, til Belønning have
 Et Emil! og han skal signe dig.

Ja, Lina, kunde dog mit Dvad
 Behage Dig, smagfulde Pige,
 Med Liren, Ingen skulde sige,
 At taus i Haanden jeg da sad.

Nej! Nytaarsgaven man da saae
 Saa mangt et Vers fra mig modtage,
 Paa mange, mange Sneise Blade
 Min Lina's Navn da skulde staae.

Dg hvad du allerede veed,
 At jeg i Prosa tit fremsferte,
 Paa Niim Du det nu atter horte,
 Jeg sang om Dig og Kjarlighed.

Jeg sang om sjelden Haaslighed,
 Dg hver en Dyd, som Qvinden pryder,
 Om Troskab, som sin Eed ej brøder,
 Dg dig jeg tænkte mig derved.

Dog al! jeg mig ej maale tør
 Med Hast, Ribber og de Flere,
 Hvis Laurbær evig gren skal være;
 Jeg taus med Liren sidde bør.

Men du, min Dog, med lette Gang
 Du vandre hen til hver Veninde,
 Som kan sin Lust, sin Glæde finde
 Ved blide Skjaldes blide Sang!

E. H.

R e g i s t e r.

W --	Side.
Sang paa Louise Augusta's Fødselsdag	63.
Til Madame Dahlen	70.
Paa Stella's Fødselsdag	73.
Til Julie	208.
W a g g e s e n.	
Fandens Abestreges	186.
Elegie	191.
Dafues Bortgang	194.
W. C. B r u n n.	
Til Erato	33.
Trylleriet	35.
Louise's Smil	37.
Afsked med Wiisdommen	39.
Duffet	41.
Til en Vige paa hendes Fødselsdag	87.
Haløskjæden	210.
W. S. B u c h h o l m.	
Til min Sou	77.
Til Haabet	81.
F r a n k e n a u.	
Afrentanter	202.
Dallet	204.
C. H.	
Til Pina	83.
Hverken for meget eller for lidt	129.
Til Nytaarsgaven for Damer	211.
J. K. H.	
I en Bog, Charine havde begjært	65.

R e g i s t e r.

A f t e.	S i d e.
Højtes Længsel / /	28.
Den lykkelige Pige / /	51.
Til Louise R***r / /	71.
Til **** / /	84.
Lille Hans / /	97.
Vou til Venstrib / /	172.
 W. K. Hjort.	
Naturens Glæder / /	153.
Til Eline / /	169.
 F. Hoegh Guldberg.	
Til Eglé (efter Paykull) /	161.
Bed at række en Pige en Bouquet (efter Samme) /	165.
Sang til at slutte et Vennelaug /	166.
Sang / /	175.
 M. V. Kruuse.	
Den sidste Aften / /	67.
3 et Exemplar af Poefiesamlingerne	: 69.
 Laura.	
Vaa Eugenio's Fødselsdag /	115.
 Liebenberg.	
Den forladte Møe / /	43.
Vennesang / /	59.
Selskabsfang i Vaaren /	61.
 Louise ****.	
Afrensiernen / /	93.
Drommen / /	136.
Til min Ven H***nn. /	168.

R e g i s t e r.

H. W. Lundbye.	Side.
Til Elina	112.
Impromtu	114.
I en Stam bog	117.

K a h b e k.

Til en Veninde paa hendes Fødselsdag	133.
Til Dyvels Fremstillerinde	152.
Saug til en Venindes Fødselsdag	159.
Antaarsonske til en Theolog	178.
Afsked til mit Fristed	179.

R i b e r.

Raad til en ung Pige (efter Lyttleton)	118.
Bed Schejmeraadinde Lovenskjølds Grav	131.

E a n d e r.

Eiden Afvilde	32.
Fader Evans Bud	90.

F S c h m i d t.

Til Elisa W.	85.
I L. S. Stam bog	86.

J. S m i d t h.

Magnalds Oxide	1.
Den bange Elsker	50.
Naboens Hund	74.
Wise	75.

F o d e.

Den ene Haand toer den anden	126.
Landet og Staden, til Elise	196.

R e g i s t e r.

U n d e r t e.	S i d e.
Aaen Sang, til Dorine	206.
Til Nancy	208.
I en Stam bog	209.
X.	
Grav sang over en Koe	140.
Emauens Forsald	143.
Collerettes Brev til Palmine	145.
Minora's Graværelse	149.
Faselaonsbrijs	151.
Til de ni Muser	180.

